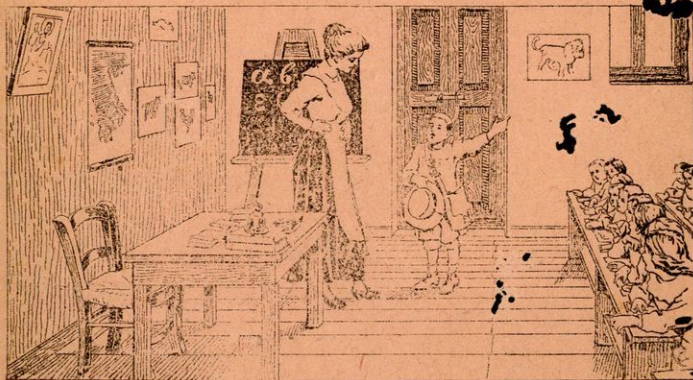

E 268

ΕΠ. Γ. ΠΑΠΠΑΜΑΧΑΝΑ

ΑΛΦΑΒΗΤΑΡΙΟ

ΜΕΡΟΣ Β΄.

Αριθ. και χρονολογία εγκριτικής απόφασεως 17 26
1917 17 Φεβρουαρίου 1917

ΑΘΗΝΑΙ 1917

ΕΚΔΟΣΤΗΣ Δ. ΔΗΜΗΤΡΑΚΟΣ

ΣΤΑΔΙΟΥ 56

ΤΙΜΑΤΑΙ ΔΡ. 1.20

E258

ΕΠ. Γ. ΠΑΠΑΜΙΧΑΗΛ

ΑΛΦΑΒΗΤΑΡΙΟ

ΜΕΡΟΣ Β'

Εγκριτική απόφασις τοῦ Ὑπουργείου τῶν Ἐκκλησιαστικῶν καὶ τῆς
Δημοσίας Ἐκπαιδεύσεως: ἀριθμὸς 26156 τῆς 17 Ὀκτωβρίου 1917.

Τιμὴ: δραχ. 1.20

ΑΘΗΝΑΙ

ΕΚΔΟΤΗΣ: Δ. ΔΗΜΗΤΡΑΚΟΣ, ΟΔΟΣ ΣΤΑΔΙΟΥ 56

1917

ΒΑΣΙΛΕΙΟΝ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΤΟ ΥΠΟΥΡΓΕΙΟΝ ΤΩΝ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΩΝ ΚΑΙ ΤΗΣ
ΔΗΜΟΣΙΑΣ ΕΚΠΑΙΔΕΥΣΕΩΣ

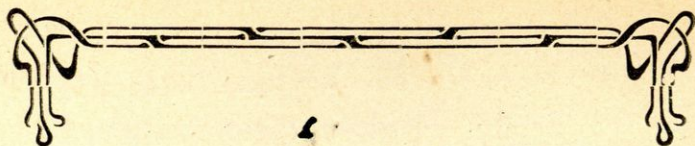
Αριθ. 26245

Πρὸς τὸν κ. Δημήτριον Δημητράκον, βιβλιοκδότην.

Γνωρίζομεν ὑμῖν ὅτι τὸ Ἐκπαιδευτικὸν Συμβούλιον διὰ τῆς
ἐπ' ἀριθ. 104 πράξεως αὐτοῦ τῆς 31 Ἀυγούστου ἐ. ἔ. ἐτέκρινε
τὸ ὑφ' ὑμῶν ἐν χειρογράφῳ ὑποβληθὲν πρὸς κρίσιν. Ἀλφαβη-
τάριον Α' τάξεως τοῦ Δημοτικοῦ σχολείου ὑπὸ Ε. Γ. Παπα-
μιχαήλ ὑπὸ τὸν ὄρον ὅπως, πρὸ τῆς ἐκτυπώσεως αὐτοῦ, συμ-
μορφωθῆτε πρὸς τὰ ὑπὸ τοῦ εἰρημένου Συμβουλίου ὑποδειχθη-
σόμενα ὑμῖν.

Ἐν Ἀθήναις, τῇ 18 Σεπτεμβρίου 1917.

Κατ' ἐντολὴν τοῦ Ὑπουργοῦ
Ὁ τμηματάρχης τοῦ Γ' τμήματος
Γ. ΔΡΟΣΙΝΗΣ

1. Ὁ νέος μαθητής.

1

Ἔχετε δεῖ μέ πόση λαχτάρα ἀνοίγει ἡ μητέρα τῆ θερμῆ της ἀγκαλιᾷ καὶ δέχεται τὸ παιδάκι της πὺ εἶχε καιρὸ νὰ τὸ δῆ;

«ὦ, ὄλοι μας καὶ πολλές, μὰ πάρα πολλές φορές!» σᾶς ἀκούω νὰ λέτε.

Ἔτσι κάθε σχολεῖο. σὰ μανούλα κι αὐτό, ἅμα περάση τὸ καλοκαίρι, ἀνοίγει τὴν ἀγκαλιᾷ του καὶ δέχεται τὰ παιδάκιᾷ του, ἀγόρια καὶ κορίτσια.

Τὸ μικρὸ ὅμως σχολεῖο ἐνὸς χωριοῦ εἶναι λυπημένο. Μέρης τώρα περιμένει δυὸ ἀδερφάκια.

«Οὔτε σήμερα δὲν ἔρχονται!» εἶπε μιὰ μέρα τὸ σχολεῖο. καθὼς ἔκλεινε τὴν πόρτα κι ἔσφιγγε πάλι στὴν ἀγκαλιᾷ του τ'ἄλλα καλά του παιδιᾷ.

2

Ἐξαφνα τὸ ἀεράκι ἀνοίγει μέ χτύπο τὴν πόρτα. «Ἄ, ὄχι πιά τρέλες! τὰ παιδιᾷ ἔχουν δουλειᾷ» λέει τὸ σχολεῖο σοβαρά.

«Μὰ κοίταξε δά λιγάκι καὶ ἀποδῶ» λέει τὸ ἀεράκι. Καὶ παίζει τρελὰ μὲ τὰ μαλλάκια τῶν παιδιῶν καὶ ξεφυλλίζει βιαστικά τὰ βιβλία τους.

«Ὦ νὰ τὰ χαρῶ! Νά τα, ἔρχονται» εἶπε τὸ σχολεῖο.

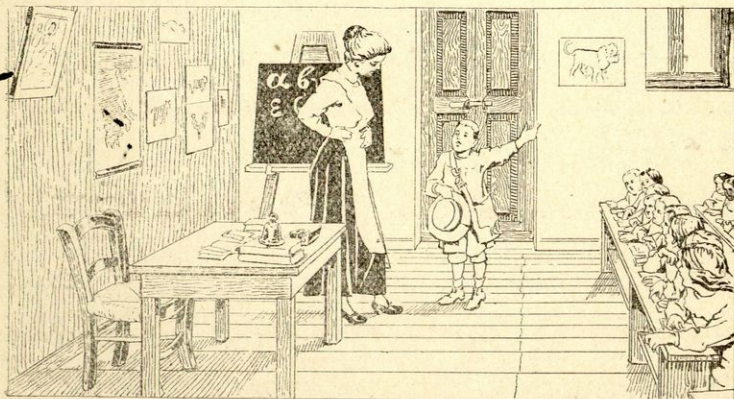
3

Ἐνα κοριτσακι ὡς ὀχτῶ χρονῶν κι ἓνα ἀγοράκι ὡς ἑπτὰ χρονῶν, πιασμένα χέρι χέρι, ἀνεβαίνουν τὸ τελευταῖο σκαλοπάτι.

Τὸ ἀγοράκι κάθεται σαστισμένο· καὶ σὲ λίγο μπαίνει ἡ δασκάλισσα.

2. Ποιὸ εἶναι τὸ ἀγοράκι :

«Ὦ! νὰ καὶ ἓνας νέος μαθητῆς! Πῶς σὲ λένε, παιδί μου;» ρωτᾷ μὲ γλυκὸ χαμόγελο ἡ δασκάλισσα τὸ ἀγοράκι.

Τὸ ἀγοράκι ἀπαντᾷ μὲ θάρρος: «Μὲ λένε Γιώργο Λιόντα. Ἡ Δαφνούλα, πὺ πάει στὴ δευτέρα, εἶναι ἀδερφή μου. Ὁ πατέρας μου λέγεται Φῶτος Λιόντας, ἡ μητέρα μου Ἀργυρώ, ὁ παππούς μου Ἀντρέας, καὶ ἡ κυρούλα μου Δαφνούλα. Ἔχομε καὶ μιὰ ψυχόκορη, τὴ Γαρουφαλιά».

«Δὲν ἔχεις ἄλλον ἀδερφό, Γιώργο;» ξαναρωτᾷ ἡ δασκάλισσα.

«Χριστέ μου!» λέει κοκκινίζοντας ὁ Γιώργος: «ξέχασα τὸν Ἀντρέα μας, πὺ πολεμᾷ τοὺς Τούρκους καὶ τοὺς Βουλγάρους!»

3. Γιατί ὁ Γιώργος καὶ ἡ Δαφνούλα ἄργησαν νὰ πᾶνε στὸ σχολεῖο.

«Γιατί, Δαφνούλα, δὲν ἦρθατε ἅμα ἀνοιξε τὸ σχολεῖο;» ρώτησε τότε ἡ δασκάλισσα τὴν ἀδερφή τοῦ Γιώργου.

Ἡ Δαφνούλα ἀποκρίνεται: «Πήγαμε νὰ τρυγήσωμε τ' ἀμπέλια μας, καὶ μείναμε ἐκεῖ πέρα δυὸ ἐβδομάδες. Κι ἐγὼ καὶ ὁ Γιώργος τρυγούσαμε. Εἶχαμε οἱ δυὸ μας ἓνα μικρὸ καλαθάκι. Ἄμα γεμίζαμε τὸ καλαθάκι σταφύλια, τὸ κουβαλούσαμε στὸ πατη-

τήρι. καὶ τὸ ἀδειάζαμε στὸ σωρὸ μὲ τὰ
πολλὰ σταφύλια.

» Βοηθήσαμε τὴ μητέρα νὰ κόψῃ τὰ μήλα,
τ' ἀχλάδι καὶ τὰ κυδόνια.»

«Μᾶς λές. Δαφνούλα, τίποτα καὶ γιὰ τὰ
σταφύλια πῶς τὰ πατοῦν;» ρώτησε ἡ δα-
σκάλισσα.

«Ὅταν ὁ παππούς» εἶπε ἡ Δαφνούλα,
«πῆγε νὰ πατήσῃ τὰ σταφύλια. τοῦ εἶπαμε:
- Κάμε μας, παππού, τὴ χάρη νὰ μᾶς πάρῃς
νὰ πατήσωμε κι ἐμεῖς. Ὁ παππούς ἀκου-
ποῦσε μὲ τὰ δύο του χέρια στὸ ξύλινο
φτυᾶρι, ἐγὼ βαστιόμουν ἀπὸ τὰ ροῦχα τοῦ
παπποῦ ἀριστερά, καὶ ὁ Γεώργος δεξιά. Τί
ὄμορφα πού ἦταν: «τσούφ, τσίφ, τσίφ!
πλάτς, πλίτς, πλάτς!» καὶ ὁ μούστος κατα-
κόκκινος πετιόταν ἀπὸ τὶς ρῶγες καὶ ἔκανε

μικρά ποταμάκια· πηδοῦσε, καὶ μᾶς κοκ-
κίνιζε τὰ γυμνά μας πόδια».

«Καὶ τί ἄλλο κάματε;» ξαναρώτησε ἡ
δασκάλισσα.

Ἡ Δαφνούλα ἀποκρίθηκε:

«Τὴν ὥρα πού κουβαλοῦσε ὁ μπάρμπα
Σταμάτης μὲ τὰ ζῶα μας τὸ μούστο, τὰ
μήλα, τ' ἀχλάδια καὶ τὰ κυδώνια, πηγαί-
ναμε κι ἐμεῖς μαζί του».

«Καὶ τί θὰ τὰ κάμετε ὅλα αὐτὰ τὰ
καλὰ πράματα;» ρώτησε ἡ δασκάλισσα.

«Ἡ μητέρα θὰ κάμη ἀπὸ τὸ μούστο πετι-
μέζι, μουσταλευριά καὶ μουστοκούλουρα»
εἶπε ἡ Δαφνούλα. «Ἀπὸ τὰ κυδώνια θὰ
κάμη κυδωνόπαστο μὲ μέλι. Ἀλήθεια, τί
ῶραια πού μυρίζει τὸ μέλι, ἅμα εἶναι ἀπὸ
θυμάρι!...»

Καθώς ἔλεγε αὐτὰ ἡ Δαφνούλα, ἓνα ἀγοράκι ὡς ὀχτῶ χρονῶν φαινόταν πολὺ λυπημένο.

«Παιδιά, διάλειμμα» φώναξε ἡ δασκάλισσα.

4. Ποιὸ ἦταν τὸ λυπημένο ἀγοράκι :

«Πᾶμε, παιδιά» εἶπε ἡ Δαφνούλα· κι ἔπιασε μὲ τὸ ἓνα τῆς χέρι τὸ λυπημένο ἀγοράκι καὶ μὲ τὸ ἄλλο τὸ Γιώργο.

Ὁ Γιώργος πῆρε στὸ ἄλλο τοῦ χέρι ἓνα καλαθάκι, πού τοὺς τὸ εἶχε δώσει ἡ μητέρα τους.

Πήγανε σὲ μιὰ γωνιὰ τῆς αὐλῆς· ἐκεῖ μοίρασε ἡ Δαφνούλα στὰ τρία ἓνα καλοπλυμένο σταφύλι, ἓνα μῆλο, κι ἓνα κομμάτι ψωμί.

«Τὸ μεσημέρι, Ἀλέκο, περνοῦμε ἀπὸ τὸ σπίτι μας, καὶ ἀπὸ κεῖ πηγαίνεις ἐστὶν στὸ δικό σας. Τώρα πηγαίνετε μὲ τὸ Γιώργο νὰ παίξετε· ἐγὼ θὰ πάω μὲ τ' ἄλλα τὰ κορίτσια» εἶπε ἡ Δαφνούλα.

Ὁ Ἀλέκος ἦταν τὸ παιδὶ μιᾶς χήρας φτωχῆς. Ὁ πατέρας τοῦ Ἀλέκου εἶχε σκοτωθῆ στὸν πόλεμο.

5. Πῶς ἔπαιξε ὁ Γιώργος μὲ τὸν Ἀλέκο.

«Ἀλέκο, κοίτα πῶς θὰ παίξω μὲ τὸ τόπι μου. Εἶναι ἀπὸ πανί· μοῦ τὸ ἔχει φτιαγμένο

ἡ μητέρα μου· ἀπὸ μέσα ἔχει μαλλί» εἶπε ὁ Γιωργος.

«Πηδᾶ σὰν τ' ἄλλα τὰ τόπια;» ρώτησε ὁ Ἀλέκος.

«Κοίταξε» εἶπε ὁ Γιωργος· καὶ τὸ πέταξε κάτω μὲ δύναμη. Τὸ τόπι πήδησε ἀπάνω, καὶ ὁ Γιωργος τὸ ἔπιασε πρὶν ξαναπέση.

Ἵστερα τὸ πετοῦσε ψηλὰ καὶ τὸ ἄρπαζε στὰ χέρια του. Ἔτσι τὸ ἔπαιξε πολλές φορές· καὶ ὄλο τραγουδοῦσε:

Ἄνεβα μῆλο,
κατέβα ρόδι.
νὰ σὲ ρωτήσω
πόσα χρονάκια
θὰ ζήσω;
Ἐνα... δύο... τρία!..

«Πάρε το τώρα νὰ παίξεις καὶ σύ. Μὴ μου τὸ ξαναδώσης· σοῦ τὸ χαρίζω» εἶπε ὁ Γιωργος.

«Καὶ σὺ τί θὰ ἔχης;» ρώτησε ὁ Ἀλέκος.

«Θὰ μου φτιάση ἄλλο ἢ μητέρα· θὰ χαρῆ πολύ, ἅμα μάθη πὼς σοῦ τὸ χάρισα» εἶπε ὁ Γιωργος.

«Εὐχαριστῶ πολύ» εἶπε ὁ Ἀλέκος μὲ χαρὰ καὶ πῆρε τὸ τόπι.

6. Πῶς ἔπαιξε ἡ Δαφνούλα μὲ τ' ἄλλα κορίτσια.

1

Ἡ Δαφνούλα μὲ τ' ἄλλα κορίτσια ἔπαι-
ξαν πρῶτα τὸ σκοινάκι.

Ἄμα κουράστηκαν, εἶπε ἡ Δαφνούλα:
«Κορίτσια, εἶδατε τὴν καινούρια μου τὴν
κούκλα; Τὴν ἔφτιαξα μαζί μὲ τὴν κυρούλα
μου, σὰν ἤμαστε στὸ ἀμπέλι».

«Ὦ, τί ὀμορφή ποῦ εἶναι» εἶπαν τὰ κορί-
τσια ὅλα μεμιᾶς. «Καὶ πῶς τὴ λές;»

«Τριανταφυλλιά» εἶπε ἡ Δαφνούλα. «Μὲ
τὴν Τριανταφυλλιά μου καὶ μὲ τὸ γατάκι
μου τὴν Ψιψίνα, πηγαίνω πολλές φορές στὸν
ἄλλο παππού μου, τὸν πατέρα τῆς μητέρας
μου. Ξέρετε γιατί; Ἄκοῦστε τί μοῦ λέει ὁ
παππούς μου ὁ Ἄντρέας ὁ Λιόντας, ἅμα μὲ
δὴ νὰ ἐτοιμάζωμαι:

2

Μὲ τί κανάρι περπατεῖ
τὴν κούκλα της κρατώντας.
καὶ μ' ἓνα σπάγκο τὸ γατὶ
ξοπίσω της τραβώντας!

Κοντὰ στὴν πόρτα σταματᾷ
πρὶν πάη πιὸ παραπέρα,
καὶ τὰ πουλιά της χαιρετᾷ
μὲ μιά της καλημέρα.

«Καλημερούδια σας, πουλιά,
καλημερούδια, χήνα . . .
Τὴν κούκλα λέν Τριανταφυλλιά
καὶ τὸ γατὶ Ψιψίνα.

Κι ἂν μὲ ρωτᾶτε καὶ γιὰ ποῦ ;
νωρὶς τί τάχα βγήκα ;
πάω νὰ προφτάσω τὸν παπποῦ
ποῦ μὲ φιλεύει σῦκα».

3

«Ἄκουστε νὰ σᾶς πῶ κι ἐγὼ ἓνα τρα-
γούδι γιὰ τὴν κούκλα» εἶπε τότε ἓνα ἄλλο
κορίτσι :

—Σιγά, κοπέλα μου, σιγά!
Ποῦ τρέχεις ἔτσι; Στάσου
κανεὶς δᾶ δέ σέ κυνηγᾶ,
κι ἔχεις καιρὸ μπροστά σου.

—Πηγαίνω, μπάμπια, στὸ γιατρὸ
τὴν κούκλα μου νὰ γιάνη.
Μοῦ πούντιασε μὲς στὸ λουτρό,
καὶ τρέμω μὴν πεθάνη.

—Βάλ' της εὐθὺς σιναπισμὸ
στὸ στήθος καὶ στὸ πλάι.
Βάλ' της φανέλα στὸ λαιμό,
καὶ προσοχὴ μὴ φάη.

— Τῆς ἔκανα ἢ πικρὴ πολλά,
μὰ νά, τὰ ἴδια χάλια . . .

Ἄχ, τί ἤθελα καὶ στὰ καλὰ
τῆς ἔδινα στραγάλια;

— Μ' ἂν ὁ γιατρός δέν εἶν' ἐκεῖ;
ἢ νάρθη δέ θελήσῃ;

ἢ πληρωμὴ σημαντικὴ
στὸ χέρι σου ζητήσῃ;

— Κι ἂν λείπη, τί; Τὸν καρτερῶ.
Λεφτά; Καὶ τί μὲ νοιάζει;
Γι' αὐτὰ τὴν κούκλα του, θαρρῶ,
κανεῖς δέ θυσιάζει.

7. Ποιὸς καρτεροῦσε στὴν ἐξώπορτα τοῦ σχολείου τὸ Γιῶργο καὶ τὴ Δαφνούλα.

«Ντίν, ντίν, ντίν!» τὸ κουδούνι τοῦ σχο-
λείου φωνάζει τὰ παιδιὰ νὰ πᾶνε πάλι
μέσα, νὰ ξαναρχίσουν τὸ μάθημα.

Ζωηρὰ ζωηρὰ, καὶ μὲ μάγουλα κατακόκ-
κινα ἀπὸ τὸ παιχνίδι, τρέχουν τὰ παιδιὰ,
καὶ ὁμορφα καὶ μὲ τάξῃ κάθεται τὸ καθένα
στὴ θέσῃ του.

«Ντίν, ντίν, ντίν!» πάλι τὸ κουδουνάκι
τοῦ σχολείου. «Μεσημέρι, παιδιὰ. Τρέξετε,
σᾶς περιμένει ἡ μανούλα σας, νὰ σᾶς γεμίση
φιλιὰ καὶ χάδια».

«Γάβ γάρ! γάβ γάρ!» Τί φωνές είναι αυτές; Ξαρνιάζονται τὰ παιδιά, καὶ σκορπίζονται ἄλλα δῶθε, ἄλλα κείθε.

Ποιός εἶναι;

Τὸ σκυλάκι ποὺ φυλάγει τὴν αὐλὴ στὸ σπίτι τοῦ Φώτου Λιόντα, ὁ Φουντοῦκος!

Νὰ ὁ Γεώργος, ὁ Ἀλέκος καὶ ἡ Δαφνούλα. Τρέχει ὁ Φουντοῦκος, πηδᾷ ἀπάνω τους, κουνᾷ τὴν οὐρά του, γαβγίζει ὅλος χαρά.

«Φουντοῦκο, ποιὸν ἄφησες νὰ φυλάξῃ τὴν αὐλὴ;» λέει ἡ Δαφνούλα.

Ὁ Φουντοῦκος τρέχει ἐμπρός, καὶ συχνὰ γυρίζει πίσω νὰ δῆ ἂν ἔρχονται ἢ ὄχι καὶ οἱ ἀγαπημένοι του φίλοι.

8. Πῶς πῆγε καὶ πῶς ἔφυγε ἀπὸ τὸ σπίτι τοῦ Φώτου Λιόντα ὁ Ἀλέκος.

1

«Κικιρίκου!» φωνάζει ὁ κόκορας· «ἦρθαν πάλι τὰ καλὰ μας τὰ παιδιά!» «Κικιρίκου! ἔρχονται μὲ τὸν Ἀλέκο, τοῦ παλικαριοῦ τὸ γιό!»

«Κικιρίκου, κικιρί! ζήτω τὸ χρυσὸ παιδί!» λάλησαν τὰ κοκόρια ὅλου τοῦ χωριοῦ τεντώνοντας τὸ λαιμὸ τους ὅσο μποροῦσαν πρὸ ψηλά.

«Χχχ! χχχ!» κάνει κι ἡ χῆνα, καὶ τεν-

τώνει μέ κακία στὸν Ἄλέκο τὸ μακρουλὸ
λαιμὸ τῆς.

«Γάβ γάφ!» κάνει τότε ὁ Φουντοῦκος,
καὶ τῆς δαγκάνει τὴ μιὰ φτερούγα, νὰ τὴν
πονέση.

«Νιάου, νιάου» νιαουρίζει τὸ γατὶ στὸ
ἄπάνω σκαλί.

«Τὸ ψιψινάκι μου!» φωνάζει ἡ Δαφνούλα.
«Πεινῶ, πεινῶ» θέλει νὰ πῆ. Ἔλα νὰ μοῦ
βάλῃς τὸ γάλα μου στὸ πιάτο.»

2

Γεμάτη χαρὰ δέχεται τὰ τρία παιδιὰ ἡ
κυρὰ Ἀργυρῶ, ἡ μητέρα τοῦ Γιώργου καὶ
τῆς Δαφνούλας.

Τὰ ἀγκάλιασε καὶ τὰ φίλησε τρυφερά.

3

Σὲ λίγο βγήκαν ἀπὸ τὸ σπίτι ὁ Ἄλέκος
καὶ ἡ Δαφνούλα.

Κρατοῦσαν ἀπὸ ἓνα καλάθι. Μέσα ἦταν
σταφύλια, κυδῶνια, μήλα, ἀχλάδια, μουστο-
κούλουρα καὶ μερικές κερῆθρες μέλι ἀπὸ τὰ
μελίτσια πὺ τρυγοῦσε ὁ παππούς τῆς Δα-
φνούλας.

4

Λάμπει στὰ μάτια τοῦ Ἄλέκου ἡ χαρὰ.
«Πόσο θὰ χαρῆ ἡ μανούλα μου, πόσο θὰ
χαρῆ!» λέει μέσα του.

«Κικιρίκου!» ξαναλάλησε ο κόκορας. «Στὸ καλό, Ἄλέκο, στὸ καλό!»

«Κικιρί! Δαφνούλα μου, νὰ σέ χαρῶ!»

«Σούτ! ἄφησε τὶς φωνές παρακαλῶ . . .» λέει ἡ Δαφνούλα.

«Κικιρίκου!» φωνάζει πιὸ δυνατὰ ὁ κόκορας. «Δὲν μπορῶ, Δαφνούλα μου, δὲν μπορῶ. Σ' ὅλο τὸν κόσμο θὰ τὸ κράξω, θὰ τὸ πῶ!»

9. Τί ἔπαθε ὁ Γεώργιος ἀπὸ τὶς μέλισσες.

1

Ὅταν ἔφυγε ἡ Δαφνούλα μὲ τὸν Ἄλέκο, ὁ Γεώργιος κατέβηκε στὸ περιβόλι, ἐκεῖ πὺν τραγοῦσε ἀκόμη ὁ παππούς του τὰ μελίσινα.

Ἄμα τὸν εἶδε ὁ παππούς, τοῦ φώναξε: «Φύγε, Γεώργο. θὰ σέ κεντρίσουν οἱ μέλισσες!»

Ὁ Γεώργιος θυμήθηκε τί εἶχε πάθει ἄλλη φορά, κι ἔτρεξε γρήγορα στὸ σπίτι. Ἐπесе στὴν ἀγκαλιὰ τῆς μητέρας του, μὰ ὁ νους του ἦταν πάντα στὶς μέλισσες καὶ στὸ μέλι. Τὸ ἀγαποῦσε τόσο πολὺ!

Ἡ μητέρα τὸν κοίταζε καὶ χαμογελοῦσε, γιὰτὶ τὸν εἶχε καταλάβει τί ἤθελε.

2

«Θὰ μοῦ δώσης τώρα, μητερούλα μου, ἕνα

ποτήρι νερό με λίγο μέλι;» εἶπε στο τέλος ὁ Γιώργος.

«Λιχουδιάρη!» εἶπε ἡ μητέρα. «Θὰ σοῦ δώσω, μὰ σήμερα δὲ θὰ μοῦ ζητήσης ἄλλο πιά· θυμᾶσαι, τί ἔπαθες μιὰ φορά;»

3

«Πολλές φορές μοῦ εἶπε ὁ παππούς νὰ μὴν πειράζω τίς μέλισσες» λέει ὁ Γιώργος. «Μὰ ποῦ ν' ἀκούσω! Ὅσο μέλι κι ἂν μοῦ ἔδινες, ἤθελα νὰ πάρω καὶ μόνος μου ἀπὸ τίς μέλισσες. Μ' ἓνα μακρὺ ξυλάκι γύρευα νὰ κόψω κανένα κομματάκι κερήθρα. Μιὰ μέρα, τσάφ, μὲ κεντρίζει μιὰ μέλισσα στο μάγουλο, ἄλλη στὰ χεῖλια. Τρέχω καὶ βάζω τίς φωνές. Ἐτρεξες καὶ μὲ γλίτωσες. Παναγία μου, πόνος! Ἀκόμη τὸν θυμοῦμαι.

» Ἄμα πέρασε λίγο ὁ πόνος, κοίταξα στὸν καθρέφτη. Χά, χά, χά, ἀκόμη γελῶ, ἄμα τὸ θυμοῦμαι. Τί ἀστεῖος ποῦ εἶχα γίνει, χά, χά, χά!»

«—Βλέπεις, ποῦ γελᾶς κι ὁ ἴδιος;» μοῦ εἶπε μὲ παράπονο ἡ Δαφνούλα μας.

«—Ναί» τῆς εἶπα, «εἶχες δίκιο ποῦ γελοῦσες πρωτύτερα, καὶ εἶχα ἄδικο ποῦ θυμωσα. Ἀπὸ τὸν πόνο μου δὲν ἤξερα τί ἔκανα. Χά, χά, χά! χί, χί, χί! σκάσαμε ὅλοι στὰ γέλια.»

«Ὅστοςο δέν ἄλλαξες· πάντα μοῦ εἶσαι
λιχούδης» εἶπε ἡ μητέρα.

«ὦ, εἶναι τόσο γλυκὸ τὸ μέλι!» εἶπε ὁ
Γιῶργος, καὶ τέντωσε μύτερο μύτερο τὸ
στόμα του. «Πές μου, μητέρα, τὸ τραγου-
δάκι γιὰ τὴ μέλισσα».

4

Ἡ μητέρα ἔδωσε ἓνα φιλιὸ στὸ Γιῶργο
της καὶ εἶπε:

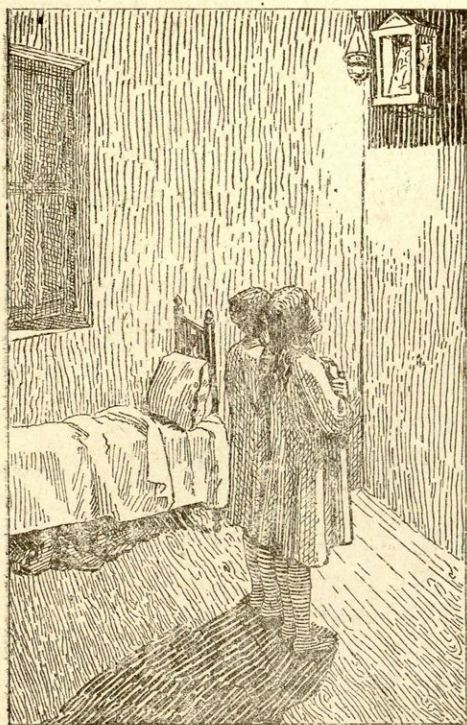
Ἄν τὴν πειράξης τὴ μέλισσα,
ποῦ τόσο μέλι μᾶς δίνει,
θὰ σὲ κεντρίση καὶ κεινη,
καὶ θὰ πονῆς, θὰ πονῆς!

Γιατὶ ὁ Θεός, ποῦ τὴν ἔπλασε
γιὰ νὰ μᾶς δίνει τὸ μέλι.
τὴν ἀγαπᾷ, καὶ δὲ θέλει
νὰ τὴν πειραζῆ κανεὶς.

Κι ἔτσι ὁ Θεός μας τῆς χάρισε
κεντρί γιὰ ὄπλο της νάχη,
καὶ νὰ παιδεύη μονάχη.
νὰ τιμωρῆ τοὺς κακοὺς...

Μὴν τὴν πειράξης... Τ' ἀκοῦς;

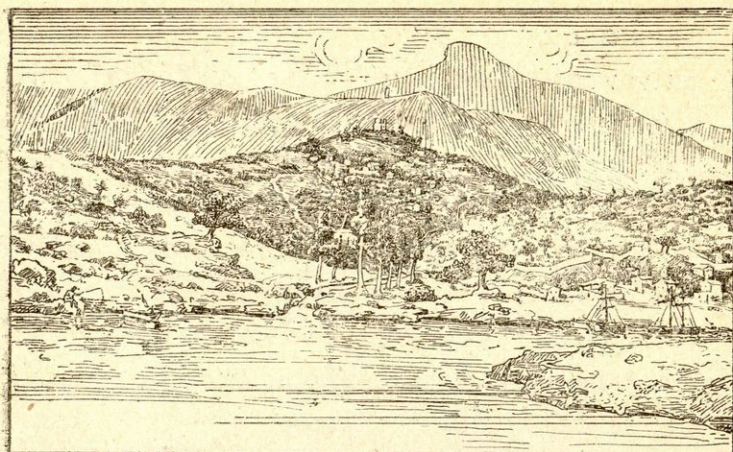
10. Ἡὼς ἔκαμαν τὴν προσευχή τους ἡ Δαφνούλα καὶ ὁ Γεῶργος.

Τὸ βράδυ,
πρὶν κοιμη-
θοῦν, ἡ Δα-
φνούλα καὶ ὁ
Γεῶργος εἶ-
παν τὴν προ-
σευχή τους:

«Θεέ μου,
φύλαξέ μας
αὐτὴ τὴ νύ-
χτα ἀπὸ κά-
θε κακό. Φύ-
λαξε τὸν πα-
τέρα μας, τὴ
μητέρα μας,
τὸν παππού
μας, τὴν κυ-
ρούλα μας.

Στείλε γλυκὸν ὕπνο στὸν ἀδερφοῦλη μας
τὸν Ἀντρέα, πὺ εἶναι στὸν πόλεμο. Φύλαξε
τὴ δασκάλισσά μας, τὰ παιδιά τοῦ σχολείου
μας, τὸν Ἀλέκο, τὴν ψυχοκὴρη μας τὴ Γα-
ρουφαλιά, καὶ ὅλους τοὺς καλοὺς ἀνθρώπους.
Ἄμην».

**11. Τὸ χωριουδάκι πὸ κίθονται
ἢ Δαφνούλα καὶ ὁ Γιῶργος.**

Σωστὴ ζωγραφιά εἶναι τὸ χωριουδάκι πὸ
κίθονται ἢ Δαφνούλα καὶ ὁ Γιῶργος.

Περνώντας μὲ τὸ βαπόρι, βλέπει κανεῖς,
ὡς μὴν ὥρα μακριὰ ἀπὸ τὴν ἀκρογιαλιά,
εἶνα χωριουδάκι στὴν πλαγιά ἐνὸς μικροῦ
βουνοῦ.

Στὴν κορυφή τοῦ βουνοῦ εἶναι ἡ κάτα-
σπρη ἐκκλησούλα τοῦ χωριοῦ. Ἀριστερὰ καὶ
παρακάτω εἶναι τὸ σχολεῖο, καὶ δεξιὰ ὁ
μύλος πὸ ἀλέθουν οἱ χωρικοὶ τὰ γεννή-
ματά τους.

Τὰ κάτασπρα σπιτάκια τοῦ χωριοῦ εἶναι
κρυμμένα μέσα στὰ δέντρα στὰ περιβόλια,
καὶ ὅταν φυσᾷ τὸ ἀεράκι, φαίνονται ἀπὸ

μάκριά σὰ νὰ παίξουν τὸ κρυφτούλι. Πότε φαίνονται ὀλόκληρα, πότε κριθονται, καὶ δείχνουν κανένα κομμάτι ἀπὸ τὴν κοκκινωπὴ σκεπὴ τους, κανένα παράθυρο, καμιά πορτούλα.

Στὸ κάτω μέρος περνᾷ σὰ φίδι ἀσημένιο ἓνα ποταμάκι, πὺ φτάνει στὴν ἀκρογιαλιὰ καὶ τρέχει γοργὰ γοργὰ νὰ πέση στὴν ἀγκυαλιὰ τῆς μάνας του, τῆς θάλασσας. Λεῦκες ψηλές στολιζουν τὶς ρεματιές.

Δεξιὰ στὴν ἀκρογιαλιὰ εἶναι ἄλλο χωριουδάκι μ' ἓνα μικρὸ λιμάνι μὲ λίγα καράβια, καὶ ἀριστερὰ μερικές καλύβες πὺ κάθονται ψαράδες.

Στὸ διάστημα πὺ χωρίζει τὰ δυὸ χωριά, φουντώνουν ἐλιές καὶ περιβόλια μὲ πορτοκαλιές, λεμονιές, μανταρινιές, φραπιές, ἀχλαδιές, κερασιές καὶ μηλιές.

Πίσω ἀπὸ τὸ χωριουδάκι φαίνεται ἄλλο πιὸ ψηλὸ βουνό, δατωμένο, ὄλο ἔλατα, βαλαμυδιές καὶ πρινάρια.

Ἀνάμεσα στὰ δυὸ βουνὰ ἀπλώνεται μιὰ χαριτωμένη κοιλάδα. Ἐκεῖ ἔχουν τὰ χωράφια τους οἱ χωρικοί. Γύρω γύρω στὴν κοιλάδα, κατὰ τὶς βουνοπλαγιές, εἶναι τ' ἀμπέλια.

Ποῦ εἶναι τὸ σπιτάκι τοῦ Φώτου Λιόντα; Στὸ κάτω μέρος τοῦ χωριοῦ. ἀπὸ τὸ μύλο λίγο πιὸ ἀριστερά.

12. Ὁ Γιωργος λέει τὴν ἱστορίαν τοῦ γαϊδάρου, τοῦ λύκου καὶ τῆς ἀλεπούρας.

1

Τὴν ἄλλη μέρα ρώτησε ἡ δασκάλισσα :
« Ποιὸ παιδὶ θὰ μᾶς πῆ ἓνα παραμῦθι; »

« Ἐγὼ » εἶπε πρῶτος καὶ καλύτερος ὁ
Γιωργος.

« Ἐμπρὸς λοιπόν, Γιωργο » τοῦ λέει ἡ
δασκάλισσα.

Καὶ ὁ Γιωργος ἄρχισε:

2

Μιά φορά κι ἓναν καιρὸ ἦταν σάν καὶ
τώρα τέλος τοῦ καλοκαιριοῦ. Οἱ ἄνθρωποι
εἶχαν πολλές δουλειές. Ἕνας γαϊδαρος τότε,
ὁ κύρ Μεντής, ἀπὸ τὴν ἀπάνω γειτονιά, εἶπε
ἀπὸ μέσα του: « Κακὸ πού με βρῆκε! Ἐγὼ
πρέπει νὰ κουβαλήσω στὴ ράχη μου τὰ στα-
φύλια, τὸ μοῦστο, τὰ μῆλα, τὰ κυδώνια, τὰ
κάστανα, τὰ καρύδια. Ὑστερα θὰ με βάλουν
νὰ κουβαλήσω ἀπὸ τὸ δάσος ξύλα, γιὰ νὰ
ζεσταίνεται ὁ ἀφέντης μου στὸ τζάκι, κι ἐγὼ
νὰ τουρτουρίζω στὸν ἀχερῶνα. Νὰ πῆς πὼς
τελειώνουν τότε τὰ βάσανά μου; Πρέπει νὰ
φορτώνωμαι καὶ νὰ πηγαίνω στὸ καίκι σέλινα,
σέσκουλα, γουλιὰ καὶ ἄλλα χειμωνιάτικα
λαχανικά. Εἶναι ζωὴ αὕτη; Τί νὰ κάμω;
Ἄ νά, θὰ κατεβῶ κι ἐγὼ στὸ λιμάνι, θὰ
πάρω ἓνα καίκι καὶ θὰ πάω ταξίδι ».

3

Τὸ εἶπε, καὶ ξεκίνησε ὁ κύρ Μεντής, ὁ γαῖδαρος. Καθὼς περνοῦσε τὴ ρεματιά, τὸν εἶδαν ἀπὸ τὶς λυγαριές πού ἦταν κρυμμένοι, ὁ κύρ Νικόλας, ὁ λύκος, καὶ ἡ κυρά Μαριώ, ἡ ἀλεπού.

«Καλοθρεμμένος γαῖδαρος» λένε ἀναμεταξύ τους. «Ἐ, καὶ νὰ τὸν καταφέρναμε!»

«Γιὰ ποῦ ὦρα καλή, κύρ Μεντή;» ρωτοῦν κι οἱ δυὸ μαζί, βγαίνοντας ἀπὸ τὸν κρυψῶνα τους.

«Πάω νὰ πάρω ἓνα καίκι, νὰ πάω ταξίδι» εἶπε ἀσυλλόγιστα ὁ κύρ Μεντής.

«Τί καλά· κι ἐμεῖς αὐτὸ ἔχομε σκοπό. Τὸ καίκι τὸ ἔχομε ἔτοιμο, μᾶς λείπει ὅμως ὁ τιμονιέρης. Ἐρχεσαι μαζί μας;» εἶπε ἡ κυρά Μαριώ.

«Ἄκους ἐκεῖ, λέει» κάνει ὁ κύρ Μεντής. «Ποῦ θὰ βρῶ καλύτερη συντροφιά;»

4

Τὴ στιγμή πού πήγαινε νὰ μπῆ πρῶτος ὁ κύρ Μεντής στὸ καίκι, πετιέται ἡ κυρά Μαριώ.

«Ὅχι, νὰ σέ χαρῶ, ἀκόμη. Πρέπει νὰ ξομολογηθοῦμε πρῶτα· νὰ ποῦμε τὰ κρίματά του ὁ καθένας. Ἔτσι περνᾷ ὁ κόσμος τὴ θάλασσα, πού εἶναι πλατειά καὶ βαθειά;»

«Πολύ καλά» εἶπε ὁ κύρ Μεντής. «Ποιὸς θ' ἀρχίσῃ πρῶτος;»

«Ἐγώ!» πετάχτηκε ὁ λύκος «Ἐμένα ἢ ἁμαρτία μου εἶναι πῶς μ' ἀρέσει πολὺ τὸ κρέας· ἂν πῆς μάλιστα τὸ πρόβατο καὶ τὸ ἀρνί!... Εἶναι ἀλήθεια πῶς σὰν μπῶ σὲ στάνη, τὴ ρημάζω· μοῦ ἀρέσει τὸ φαγί, μὰ πιὸ πολὺ μοῦ ἀρέσει νὰ πνίγω καὶ νὰ ξεσκίζω τὰ πρόβατα. Εἶναι αὐτὸ κακό;»

«Ἄ, ἄ!» ἔκανε ὁ κύρ Μεντής ἀνοίγοντας διάπλατα τὸ μεγέλο του στόμα.

«Πῶς; τί; τὸ βρίσκεις κακό; Καλὲ κύρ Νικόλα μου, δὲ βαριέσαι! πὲς πῶς οὔτε μερ-μήγκι δὲν πάτησες. Τίποτ' ἄλλο;» ρώτησε ἡ κυρὰ Μαριώ.

«Κάποτε δοκίμασα καὶ κρέας γαϊδάρου, μὰ μοῦ χάλασε τὸ στομάχι, γιατί ἦταν πολὺ ξινό· καὶ δὲν ξανάφαγα πιά» εἶπε ὁ λύκος.

4

«ὦ, τί ἀθῶα πού τὰ λέει!» Σωστό ἀρνάκι!... Τώρα ἡ σειρά μου» εἶπε ἡ κυρὰ Μαριώ. «Ἐγὼ ρημάζω ὅλα τὰ κοτέτσια τοῦ χωριοῦ. Τὰ δοντάκια μου δὲν μποροῦν νὰ μασήσουν ἄλλο κρέας. Προχτές, κύρ Μεντή, μπῆκα στὸ κοτέτσι τοῦ ἀφεντικοῦ σου. Εἶχα πνίξει πεντέξι ἀγουστιάτικα κοτοπούλια, μὰ ἔξιμνα ἔδωλες τὶς φωνάρες σου. Τρόμαξα

τότε κι ἔφυγα, μὰ δὲ σοῦ βραστῶ κάκια. Τί ἔχετε νὰ πῆτε γιὰ τὰ κρίματά μου;»

Ὁ κύρ Μεντῆς ἔκαμε ν' ἀνοιξῆ πάλι τὸ στόμα του, μὰ ὁ κύρ Νικόλας δὲν τὸν ἄφησε. «Πιὸ ἀθῶα ἀπὸ σένα, κυρὰ Μαριῶ, στὸν κόσμο δὲν ὑπάρχει» εἶπε. «Ἡ σειρά σου τώρα, κύρ Μεντῆ».

5

«Τί νὰ πῶ ἐγώ;» εἶπε ὁ κύρ Μεντῆς· τ' ἀγριάγκαθα καὶ τὰ κλήματα τοῦ ροκανίζω, ἢ κάποτε καὶ λίγο ἄχερο ἢ βίκο;»

«Τίποτ' ἄλλο;» ρώτησαν ἡ κυρὰ Μαριῶ καὶ ὁ κύρ Νικόλας.

«Κάποτε καὶ κανένα ξώφυλλο ἀπὸ λάχανο, καὶ τὴν ἀνοιξῆ κανένα ξώφυλλο ἀπὸ μαρούλι» εἶπε ὁ κύρ Μεντῆς.

«Γιὰ νὰ σοῦ πῶ» τοῦ κάνει ὁ κύρ Νικόλας, «τὸ μαρούλι πῶς τὸ τρῶς; μὲ ξίδι ἢ χωρὶς ξίδι;»

«Χά, χά, χά!» γέλασε ὁ κύρ Μεντῆς, ὅπως μπορεῖ νὰ γελάσῃ γαίδαρος. «Τί λές, καλέ κύρ Νικόλα; Χά, χά χά! Θέλω καὶ ξίδι;»

«Τί; τί;» κάνει ἡ κυρὰ Μαριῶ. «Τὸ μαρούλι χωρὶς ξίδι; Δυστυχία μας κύρ Νικόλα· δὲ θὰ πᾶμε καλὰ στὸ ταξίδι! Ἄκους τὸ μαρούλι χωρὶς ξίδι! Κύρ Νικόλα μου, ἄσχημα

μπλέξαμε· δέ θά πάμε καλά στό ταξίδι!»

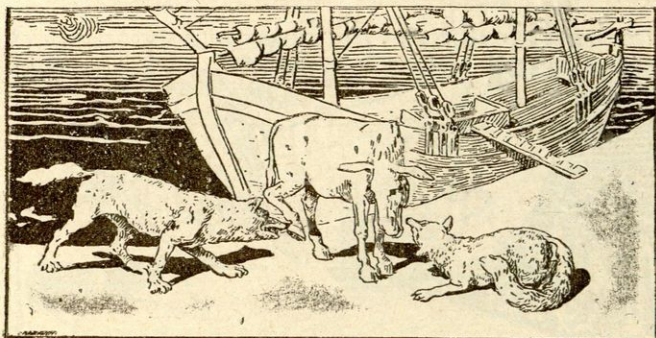
«Τί νά γίνη τώρα, κυρά Μαριώ;» ρώτησε δειλά ό κύρ Μεντής.

«Τί νά γίνη; θέλει ρώτημα καταραμένε; Νά, θά σέ φάμε, νά πάμε έμεις καλά στό ταξίδι, καί σύ νά σώσης τήν ψυχή σου» εἶπε τρίζοντας τά δόντια του ό λύκος.

6

Ό κύρ Μεντής τώρα κατάλαβε πόσο άσχημα εἶχε μπλέξει. Ἄφησε νά πέσουν τά μεγάλα του άφτιά, κρέμασε τά χοντρά του χείλια μιὰ πήχη κάτω, ἔξυσε κάμποσες φορές τό χοντοκέφαλό του στήν πλώρη τοῦ καϊκιου καί εἶπε:

«Δίκιο ἔχετε μεγάλη άμαρτία νά φάη κανείς τό μαρούλι χωρίς ξίδι. Μά, γιά νά μήν ἔχω κι άλλο πιό μεγάλο κριμα. δέ μου κάνει ό κύρ Νικόλας τή χάρη νά μου βγάλη τά καρριά. πού ἔγω στά πίσω πέταλα ;

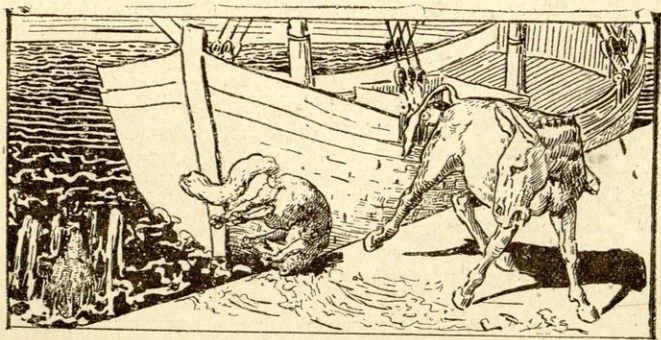
Μπορεί νά καταπιήτε κανένα καρφί. ποιός ξέρει Καί σύ, κυρά Μαριώ, νά σταθής μπροστά μου νά κάνης μερικές μετάνοιες, γιά νά συχωρευθῶν τὰ κρίματά μου».

«Ἄ. μὰ χωρίς ἄλλο ἐσύ θ' ἀγιάσης!» εἶπε ἡ πονηρή κυρά Μαριώ. «Ἐμπρός, κύρ Νικόλα μου!»

7

Ὁ κύρ Μεντής σήκωσε τὸ δεξιὸ ἀπὸ τὰ πίσω πόδια του κατὰ τὴ θάλασσα. Ἡ κυρά Μαριώ ἄρχισε τὶς μετάνοιες. Ὁ κύρ Νικόλας ἔσκυψε νά βγάλῃ τὰ καρφιά ἀπὸ τὸ πέταλο.

Ἐξαφνα, πάτ, πλάτς, μπλούμ! μιὰ δυνατὴ κλοτσιά, καὶ νά σου ὁ λύκος μές στὴ θάλασσα. Τὴν ἴδια στιγμή ἓνα δυνατὸ πάτημα στὴν κοιλιά, μιὰ δαγκανιά στὸ λαιμό, ἄλλη κλοτσιά, καὶ πάει ἡ κυρά Μαριώ νά βρῇ τὸ σύντροφό της τὸ λύκο.

8

«Γκάρ, γκάρ, γκάρ!» τραντάζει ὕστερα τὸν ἀέρα μὲ τὴ μεγάλη του σάλπιγγα ὁ κὺρ Μεντής. «Νίκη! Νίκη!»

«Γκάρ, γκάρ! τί τρέχει, κὺρ Μεντή;» τρέχουν νὰ μάθουν οἱ ἄλλοι γαίδαροι.

Ὁ κὺρ Μεντής τοὺς τὰ εἶπε τότε ὅλα, ἀπὸ τὴν ἀρχὴ ὡς τὸ τέλος.

«Καὶ τώρα;» ξαναρωτοῦν οἱ ἄλλοι.

«Θέλει καὶ ρῶτημα; Πάω γρήγορα γρήγορα πάλι στὸ ἀχούρι μου. Δυστυχία μου νὰ τὸ ἀφεντικό μου μ' ἕνα χοντρὸ ρόπαλο» εἶπε ὁ κὺρ Μεντής. Καὶ τράβηξε ἴσια στὰ ἀχούρι του.

**13. Πῶς ἡ Δαφνούλα βοηθεῖ
τὴ μητέρα της.**

1

Ἡ Δαφνούλα πρέπει νὰ βοηθῇ τὴ μητέρα. Ἡ μητέρα εἶναι στὴν αὐλὴ καὶ ἀπλώνει τὰ ροῦχα στὸ σκοινί.

Τὰ ροῦχα ἀπλώνονται στὴ σειρά. Ἡ Δαφνούλα βαστᾷ τις καρφίτσες γιὰ νὰ στερεώσῃ τὴ μητέρα τὰ ροῦχα. Τὰ ροῦχα εἶναι βρεμένα· στάζουν. Οἱ σταλαματιές πέφτουν κάτω στὴ γῆ.

Κάτω εἶναι τὸ κοφίνι. Τώρα εἶναι ἀδειανὸ πιά.

Ἵστερα πιάνουν ἡ μητέρα καὶ ἡ Δαφνούλα τὸ κοφίνι καὶ τὸ πᾶνε μέσα στὸ σπίτι.

2

Ἡ μητέρα κάθεται τώρα ἐμπρὸς στὸ τραπέζι καὶ ράβει. Ἐτοιμάζει καινούρια φορέματα γιὰ τὴ Δαφνούλα καὶ γιὰ τὸ Γεώργιο.

Ἡ Δαφνούλα δὲ θέλει νὰ μένη χωρὶς δουλειά. Ράβει κι αὐτὴ φορέματα γιὰ τὴν κούκλα της τὴν Τριανταφυλλιά.

Παίρνει τὸ ψαλίδι τῆς μητέρας καὶ κόβει. Σὲ λίγο τὸ φορεματάκι τῆς Τριανταφυλλιᾶς εἶναι ἕτοιμο.

3

Ἡ Δαφνούλα βροθηῖ τὴ μητέρα της σὲ πολλές δουλειῆς ἀκόμη. Κι ἔτσι ὅλοι στὸ σπίτι τὴν καμαρώνουν σὰν καλὴ νοικοκυρούλα.

Πρῶι πρῶι θὰ σηκωθῆ·
κι ἄμα χτενίση τὰ μαλλιά της,
ἄροῦ πλυθῆ, ἄροῦ ντυθῆ,
θὰ πιάσῃ ἀμέσως τὴ δουλειά της.

Νοικοκυρούλα χαροπὴ
τὴν τεμπελιά δὲν τὴ γνωρίζει·
μὲ τὴν πολλή της προκοπὴ
αὐτὴ τὸ σπίτι της στολίζει.

Ἀκούραστη κι ἐργατική
τὸ βριδὺ κάνει καὶ νυχτέρι·
στὸ ἔργο τῆς προσεχτική
ὅτι δουλειὰ τῆς πῆς τὴν ξέρει.

Καὶ μὲς στὸ σπίτι ὅλοι χαρὰ
τὴν ἀγαποῦνε τὴ Δαφνούλα,
καὶ τῆς τὸ λένε καθαρά :
«Εἶσαι καλὴ νοικοκυρούλα!»

14. Πῶς ἀπόχτησε ἡ Δαφνούλα μιὰ χῆνα.

1

Μιὰ μέρα ἡ δασκάλισσα εἶπε στὰ παιδάκια : «Δὲ μοῦ λέτε καὶ γιὰ τὰ ζῶα ποὺ ἔχετε σπίτι σας;»

Ἡ Δαφνούλα ἄρχισε καὶ εἶπε :

«Πρὶν ἔρθω στὸ σχολεῖο, εἶχαμε τὰ δύο μας βοδία, τὸ Μελίση καὶ τὸ Λαμπίρη· τὸ γαϊδουράκι μας τὸ Μουντζούρη· τὸ ἀλογάκι μας τὸ Ντορὴ· τὴ γιδούλα μας τὴ Χιόνα· κότες, πάπιες, περιστέρια· τὴ γάτα μας τὴν Ψιφίνα καὶ τὸ σκυλάκι μας τὸ Φουντοῦκο. Χῆνες δὲν εἶχαμε.

2

Πόσο ζήλευα τὶς χῆνες τοῦ γείτονά μας τοῦ μυλωνά, τοῦ μπάρμπα Πέτρου! Πήγαινα κάθε μέρα στὴ στέρνα, καὶ τὶς καμάρωνα ποὺ

κολυμποῦσαν. Ἔβλεπα τὴν πιὸ μεγάλη καὶ τὴν πιὸ ὀμορφή, ποῦ κολυμποῦσε πάντα πρώτη, κι ἔλεγα:

«Ἄχ, νὰ σέ εἶχα, πόσο θὰ σέ ἀγαποῦσα!»

3

Μιά νύχτα εἶδα στὸν ὕπνο μου πὼς ὁ μπάρμπα Πέτρος μὲ κατάλαβε τί ἤθελα νὰ ἔχω. καὶ μοῦ τὴ χάρισε.

Ὦ, τί χαρὰ ποῦ πῆρα! Τὴν ἄρπαξα στὴν ἀγκαλιά μου κι ἔτρεξα στὴ μητέρα μου. «Μητέρα ἔχω μιὰ χῆνα! ἔχω μιὰ χῆνα!»

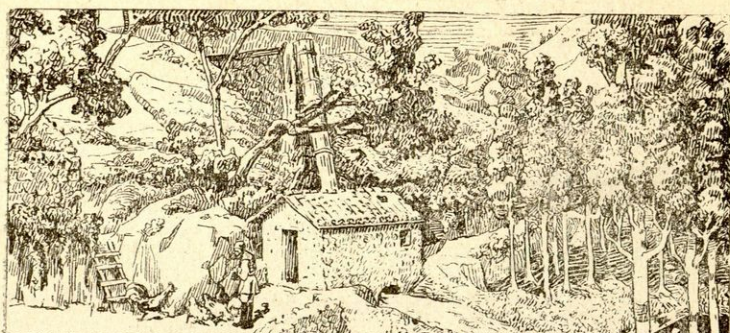
Τὴ στιγμή ἐκείνη ξύπνησα. Εἶχα σφίξει τὰ χέρια μου, καὶ θαρροῦσα πὼς τὴν κρατοῦσα πιά τὴ χῆνα.

Ἄμα εἶδα πὼς δὲν εἶχα τίποτα, ἔβαλα τὶς φωνές καὶ τὰ κλάματα. «Τὴ χῆνα μου θέλω! Ποῦ εἶναι ἡ χῆνα μου;»

«Ποιὰ χῆνα, παιδί μου;» μὲ ρωτᾶ ἡ μητέρα.

«Ἡ χῆνα ποῦ μοῦ χάρισε ὁ μπάρμπα Πέτρος! Ὁχ, ὄχι! ποῦ εἶναι ἡ χῆνα μου;»

«Ἦταν ὄνειρο, κόρη μου» εἶπε ἡ μητέρα. «Μὰ δὲ θέλω νὰ μοῦ πικραίνεσαι. θὰ δώσω δυὸ παπιά στὸν μπάρμπα Πέτρο, νὰ μᾶς δώση μιὰ μικρὴ χῆνα».

4

Πήγαμε τότε με τή μητέρα στον μπάμπια Πέτρο.

Ὁ μπάμπια Πέτρος, ἄμα ἔμαθε γιατί πήγαμε, γέλασε με τήν καρδιά του καὶ εἶπε: «Γιατί νὰ μὴ μοῦ τὸ πῆς, μικρούλα μου, τόσον καιρό;»

Ἔτρεξε ὕστερα κι ἔπιασε μιὰ χηνούλα ὁμορφη. «Εἶναι ἀπὸ τ' ἀβγά τῆς μεγάλης καὶ ὁμορφῆς χήνας» εἶπε. «θὰ γίνῃ ἴδια ἢ μητέρα τῆς. Τὴ χαρίζω στὴ Δαφνούλα, γιατί ἔρχεται καὶ μοῦ κρατᾶ συντροφιά».

«Εὐχαριστῶ πολὺ, μπάμπια Πέτρο, μὰ πάρα πολὺ» εἶπα· κι ἀγκάλιασα καὶ φιλοῦσα τὴ χηνούλα.

5

Τώρα ἔχομε πολλές χῆνες. Ὁ παππούς μου ἔχει μάθει ἕνα ποιηματάκι καὶ τὸ λέω κάθε μέρα στὶς χῆνες μας.

Μές στὴν αὐλή μου μέ χαρὰ
ζευγαρωτές δυὸ χήνες ζοῦνε.
Σταχτιά φοροῦνε τὰ φτερά,
καὶ κολυμπώντας στὰ νερά
βουτιές νὰ κάνουν συνηθοῦνε.

Μιὰ μέρα βλέπω . . . Τί καλά !
ἀβγά μέσ στὴν αὐλή μου βρήκα.
Ἦταν βαριά καὶ μακρουλά.
Πάω νὰ τ' ἀγγίξω λίγο, ἀλλὰ
θύμωσε ἡ χήνα, καὶ τ' ἀφήκα.

Καὶ πάλι βλέπω μιὰ στιγμὴ
χηνόπουλα ἀπ τ' ἀβγά νὰ γίνουν.
Φοροῦνε χνούδι στὸ κορμί,
κι αἱ τεντωμένοι τους λαιμοὶ
χόρτο ὅλη μέρα καταπίνουν.

**15. Τὶ λέει καὶ ὁ Γιώργος
γιὰ τὸ παπὶ του.**

Ἵστερ' ἀπὸ τὴ Δαφνούλα εἶπε καὶ ὁ
Γιώργος: «Ἐμεῖς τ' ἀγαποῦμε ὅλα τὰ ζῶα
μας, ἀκούη καὶ τὰ ξένα, μὰ ἐγὼ πιὸ πολὺ
ἀγαπῶ ἓνα μικρὸ παπὶ.

Ἡ μητέρα μᾶς δίνει σουσάμι καὶ ταΐ-
ζομε τὰ παπάκια.

«Πί, πί, πί!» φωνάζω· καὶ στὴ στιγμὴ

τρέχει τὸ παπί, καὶ τρικλίζει μιὰ ἐδῶ καὶ μιὰ ἐκεῖ. Κάθομαι χάμω, καὶ αὐτὸ δίνει μιὰ, καὶ ἀνεβαίνει στὴν ποδιά μου. Ἀνοίγω τὸ χέρι μου, καὶ αὐτὸ μὲ τὴν πλατειά του μύτη τσιμπᾷ ἓνα ἓνα σπυράκι τὸ σουσάμι. Κάποτε μοῦ τσιμπᾷ καὶ τὸ χέρι, μὰ δὲν πονεῖ πολὺ.

Κάποτε κατεβαίνει ἀπὸ τὰ κεραμίδια κανένα σπουργιτάκι.

«Τσίου, τσίου!» λέει σὰν παραπονεμένο.

«Ἐλα φάγε καὶ σύ» τοῦ λέω, καὶ ἀμέσως πηδᾷ κι αὐτὸ στὴν ποδιά μου κι ἀρπάζει τὸ σουσάμι. Τὸ παπί φοβᾷται καὶ κατεβαίνει. Κάποτε πατᾷ τὸ τόπι μου καὶ κατακυλᾷ ἀνάσκελα.

«Πάα πά, πά, πά!» φωνάζει τότε ἡ πάπια. σὰ νὰ τοῦ λέη: «Εἶσαι ἀπρόσεχτο καὶ δειλό».

Τὴ Δαφνούλα μας τὴν ἀγαποῦν ὅλα τὰ παπάκια καὶ θέλουν νὰ τρῶνε ἀπὸ τὰ χέρια της.

Δυὸ παπιά, ἅμα μεγαλώσουν, θὰ τὰ δώσωμε στὸ φίλο μας τὸν Ἀλέχο, γιατί ἡ μητέρα του δὲν ἔχει πάπιες.

16. Τί λέει ἡ δασκάλισσα γιὰ τὰ παιδιὰ πού ἀγαποῦν τὰ ζῶα.

«Πολὺ μοῦ ἀρέσουν τὰ παιδιὰ πού ἀγα-

ποῦν τὰ ζῶα, γιατί με αὐτὸ δείχνουν τὴν
καλὴ τους καρδιά» εἶπε ἡ δασκάλισσα.
«Ἀκοῦστε πόσο ἀγαπᾶ τὰ ζῶα κι ἓνα
ἄλλο παιδάκι σὰν καὶ σᾶς.

Ποτέ δέ θά πειράξω
τὰ ζῶα τὰ καημένα·
μὴν τάχα σὰν ἐμένα
καὶ κείνα δὲν πονοῦν;
Θά τὰ χαϊδεύω πάντα.
προστάτης τους θά γίνω·
ποτέ δέ θά τ' ἀφήνω
στοὺς δρόμους νὰ πεινοῦν.

Ἀκόμα κι ὅταν βλέπω
πὼς τὰ παιδεύουν ἄλλοι,
ἐγὼ θά τρέχω πάλι
μὲ θάρρος σταθερό·
θά προσπαθῶ μὲ χάρδια
τὸν πόνο τους νὰ γιάνω
κι ὅτι μπορῶ θά κάνω
νὰ τὰ παρηγορῶ.

**17. Τί λέει καὶ ὁ Ἀλέκος
γιὰ τὴν κοτούλα του.**

«Νὰ πῶ κι ἐγὼ γιὰ τὴν κοτούλα μας;»
ρώτησε τὴ δασκάλισσα ὁ Ἀλέκος.

«Μέ πολλή χαρά μας θά σέ ἀκούσωμε»
εἶπε ἡ δασκάλισσα.

Ὁ Ἀλέκος ἄρχισε τότε:

«Ἐμεῖς ἔχομε μιὰ κότα κοντούλα καί
παχουλή.

Τὸν Ἰούλιο πού μᾶς πέρασε, ἡ μητέρα
ἔβαλε σ' ἓνα κοφίνι ἄχερα, καί ἀπάνω
στ' ἄχερα ὀχτῶ μεγάλα ἀβγά, πού τὰ εἶχε
γεννήσει ἡ κότα μας.

Ἡ κότα ἀνέβηκε μέ προσοχή, κάθησε
μαλακά μαλακά καί σκέπασε μέ τὸ σῶμα
της καί μέ τίς φτεροῦγες της τ' ἀβγά.

2

Κάθε μέρα τῆς πηγαινα φαγὶ καί νερό.
Ἡ κότα κατέβαινε. ἔτρωγε λίγο βιαστικά
βιαστικά, ἔπινε καί λίγο νερό, καί πάλι
ἀνέβαινε καί καθόταν ἀπάνω στ' ἀβγά.

3

Ὑστερα ἀπὸ τρεῖς ἑβδομάδες, ἀπὸ κάθε
ἀβγὸ βγήκε κι ἓνα χαριτωμένο πουλάκι.

Χαρά πού εἶχε ἡ κλώσα μας!

Τώρα μεγάλωσαν ὅλα κι ἔγιναν ἕξι κο-
τούλες καί δυὸ κοκόροι.

4

Τώρα θά σᾶς πῶ καί τὸ τραγουδάκι
πού λέω γιὰ τὴν κοτούλα μου:

Κότα μου, κοτούλα μου,
πού με τὸ κακάρισμά σου
κράζεις κι ἔρχονται σιμά σου
τὰ κοτοπουλάκια σου,
τὰ μικρὰ παιδάκια σου—
κότα μου, κοτούλα μου!

Κότα μου, κοτούλα μου,
πού ἄμα τὸ πρωὶ ξυπνήσης,
τρέχεις πρῶτα νὰ γεννήσης
στὸ κοτέτσι σου τ' ἄβγό,
νὰ τὸ φάῃ ἢ μαμά κι ἐγώ—
κότα μου, κοτούλα μου!

Κότα μου, κοτούλα μου,
πού μονάχη δὲ φοβᾶσαι
καὶ νωρὶς νωρὶς κοιμᾶσαι,
τ' ἄβγουλάκια σου παστρεύω,
σ' ἀγαπῶ καὶ σὲ λατρεύω—
κότα μου, κοτούλα μου!

5.

«Ἐγὼ ξέρω ἓνα παραμῦθι γιὰ μιὰ κότα,
ἓναν κόκορα καὶ μιὰ χῆνα, πού τοὺς πῆρε
ἡ κυρὰ Μαρὶὸ ἢ ἄλεπού, νὰ πάνε ν' ἀγιά-
σουν τὴν ψυχὴ τους» εἶπε ἡ Ροδόπη, ἡ
ξαδέρφη τῆς Δαφνούλας.

«Αὐριο νὰ μᾶς τὸ πῆς» εἶπε ἡ δασκά-
λισσα.

18. Γιατί ήθελε ή κυρά Μαριώ, ή άλεπού, νά γίνη καλόγρια.

1

Τήν άλλη μέρα είπε ή Ροδόπη τò παραμυθάκι της :

Μιά φορά κι έναν καιρό ή κυρά Μαριώ, ή άλεπού, έτυχε σέ μεγάλη στενοχώρια.

Μήνες είχε νά γλυκάνη τò δόντι της μέ καμιά κοτούλα ή μέ κανένα τρυφερό κοτοπουλάκι. Από τήν κακοπέραση είχε καταντήσει περσι και κόκαλο.

«Τί καλά, πού είμαι τώρα έτσι» είπε μιά μέρα μέ χαρά. «Ποιός δέ θά μέ πιστέψη, πώς αποφάσισα νά γίνω καλόγρια;»

Αυτό είπε κι αυτό διαλάλησε στόν κόσμο.

2

Όσοι είχαν μυαλό, κούνησαν τò κεφάλι τους και είπαν: «Άλεπού και καλόγρια είναι δυò πράματα πού δέν ταιριάζουν».

Μιά μέρα ή κυρά Μαριώ, στά όλόμαυρα ντυμένη και μέ τò κομπολόγι στό χέρι, ξεκίνησε νά πάη σέ μακρινò βουνό, νά χτίση μοναστήρι και νά καλογερέψη.

3

Στό δρόμο άπάντησε μιά παχουλή και κοντουλή κότα. Σάν τήν είδε ή κότα τήν κυρά Μαριώ, έτσι στά μαύρα ντυμένη, ρώ-

τησε: «Σέ καλό σου, κυρά Μαριώ τί τρέχει;»

«Δέν τ' ἄκουσες, εὐλογημένη μου;» τῆς λέει ἡ κυρά Μαριώ· «πάω νά γίνω καλόγρια. Τί καταλαβαίνει κανεῖς νά ζῆ μέσα στὸν ψευτόκοσμο;»

«Μοῦ κάνεις τῆ χάρη νά μέ πάρης καὶ μένα, κυρά Μαριώ;» τὴν παρακαλεῖ ἡ κότα.

«Μπά! τόσο μικρὴ καὶ θέλεις ν' ἀρνηθῆς τὸν κόσμο;» εἶπε ἡ πονηρὴ κυρά Μαριώ.

«Τί νά κάμω κυρά Μαριώ μου;» εἶπε ἡ κότα. «Πῆρα ἄντρα ἀκαμάτη καὶ καυχησιάρη. Κάθε μέρα ἄλλο δὲν κάνει παρά νά δείχνῃ τὰ κάλλη του καὶ νά μαλλιοτραβιέται μέ τοὺς ἄλλους προκομμένους κοκόρους. Πότε μοῦ ἔρχεται μέ μαδημένα τὰ φτερά του, πότε μέ καταματωμένο τὸ κεφάλι. Νά πῆς πὼς βάζει γνώση; Κάθε ἄλλο, κυρά Μαριώ μου, κάθε ἄλλο! Τί νά κάμω κι ἐγώ; Ἐκαμα τάμα νά γίνω καλόγρια».

«Καὶ μέ ὄλο σου τὸ δίκιο, μικρούλα μου» εἶπε ἡ κυρά Μαριώ. «Σέ παίρνω· εἶναι περίσταση νά κάνω κι ἐγώ κάτι καλὸ στὸν κόσμο».

4

Πᾶνε, πᾶνε· βρίσκουν ἕναν κόκορα.

«Κικιρίκου, κικιρί! Καὶ γιὰ ποῦ, ὦρα καλή;»

«Πᾶμε νὰ γίνωμε καλόγριες» εἶπε πρό-
θυμα ἡ κότα.

«Μπᾶ, μὲ παίρνετε καὶ μένα;» λέει ὁ
κόκορας. «Σεῖς καλόγριες κι ἐγὼ ἡγούμενος».

«Τὸ ἀποφάσιςες σοβαρά, ἀγαπημένο μου
παιδί, νὰ γίνης καλόγερος; Καὶ γιὰ ποιὸ
λόγο;» ρώτησε ἡ κυρὰ Μαριῶ σέρνοντας τὴ
φωνή της.

«Ἔτσι νάχω τὴν εὐχή σου, καλὰ καλὰ
δὲν ξέρω· μὰ γιὰ φαντάσου, ἀπὸ κεῖ ποῦ
ἦμαστε μαλωμένοι στὰ μαχαίρια, νὰ ζή-
σωμε πιά σὰν ἀδέρφια!» εἶπε ὁ κόκορας.

«Τὸ πέτυχες. παιδί μου, τὸ πέτυχες»
εἶπε ἡ κυρὰ Μαριῶ. «Ἐλα. σὲ παίρνομε.
Ἄχ, μακάρι καὶ ἄλλοι νὰ εἶχαν τὸ μυαλό
σου».

5

Πᾶνε παραπέρα, βρίσκουν μιὰ χῆνα.

«Τί παράξενο πρᾶμα» εἶπε μέσα της ἡ
χῆνα· «ἡ κυρὰ Μαριῶ μὲ κόκορα καὶ κότα
μαζί, σὰ νὰ ἦταν ἀδέρφια ἀγαπημένα. Εἶμαι
περίεργη νὰ μάθω τί τρέχει».

«Γκααά, γκααά! γιὰ ποῦ ὦρα καλή;»

«Καλὰ λένε, ὁ θεὸς νὰ σὲ φυλάῃ ἀπὸ
κουταμάρα χῆνας» εἶπε γιὰ νὰ τὴν προσ-
βάλη ὁ κόκορας. «Γιὰ νὰ πηγαίνωμε μαζί,
δὲν καταλαβαίνεις, ἀνόητη, πὼς πᾶμε ν' ἀ-

γιασωμε τήν ψυχή μας; Ἡ ἰδέα ἦταν τῆς κυρά Μαριώς, νά χωνε τήν εὐχή της, μὰ δέν τήν κράτησε γιά τόν ἑαυτό της. Τῆς εἶπαμε πὼς θέλομε νὰ πάμε κι ἐμεῖς, καὶ μᾶς πῆρε μαζί της».

«Ἄχ. νὰ ἤθελε ἡ εὐλογημένη νὰ μὲ πάρη καὶ μένα!» εἶπε ἡ χῆνα, χωρὶς νὰ προσέξῃ στὰ πειραχτικὰ λόγια τοῦ κόκορα.

«Ἄγγελος εἶσαι, μάτια μου» τῆς κάνει ἡ ἀλεπού ξεροκαταπίνοντας. «Καὶ γίνεται νὰ σοῦ ποῦμε πὼς δὲ σέ παίρνομε; Τὸ ἄσπρο σου τὸ χρῶμα θὰ μᾶς θυμίζη πὼς ἔτσι ἄσπρες πρέπει νὰ γίνουν καὶ οἱ ψυχές μας».

Ἡ χῆνα ἔσκυψε καὶ φίλησε τὸ χέρι τῆς κυρά Μαριώς, καὶ τράβηξαν τὸ δρόμο, οἱ τέσσερες πιὰ τώρα.

6

Σέ λίγο ἀντίκρυσαν μιάν ἀπόμερη σπηλιά.

«Ἐδῶ μέσα, παιδιά μου» εἶπε ἡ κυρά Μαριώ, «εἶναι ὁ τάφος μιᾶς κυρά Μαριώσ, πού ἄγιασε κι αὐτή. Ἐδῶ θά μείνωμε. Μά νά μπῆτε ἕνας ἕνας μέ τή σειρά, νά σᾶς ξομολογήσω».

«Κάνε μου τή χάρη νά μέ ξομολογήσης πρώτη» εἶπε βιαστικά ἡ κότα.

«Πᾶμε, μικρούλα μου» εἶπε ἡ κυρά Μαριώ. Καί μπῆκαν στή σπηλιά.

Σέ λίγο ἀκούστηκε νά φωνάζη ἡ κυρά Μαριώ:

«Ἡ σειρά σου, παιδί μου κόκορα!»

«Ἄμ ἡ κότα;» ρωτᾷ μέ ἀπορία ὁ κόκορας.

«Εἶναι στό διπλανό κελί καί κάνει μετάνοιες, νά λυθοῦν τὰ κρίματά της. Ἐμπρός, παιδί μου, μὴ χάνεις καιρό» εἶπε ἡ κυρά Μαριώ.

7

Ὁ κόκορας τίναξε φηλά τὸ λαιμό του καί τήν οὐρά του, ἔρριξε μιὰ ματιὰ στά σπιρούνια του, ἀργοπάτησε λίγο καμαρωμένος καί τεντωμένος, καί σκύβοντας τὸ κούφιο κεφάλι του καί χαμηλώνοντας τή σπαθωτὴ οὐρά του, μπῆκε μέσα.

Σέ λίγο ἄκουσε ἡ χῆνα σάν πνιγμένο ἀγχομαχητό, καί λίγο ὑστερώτερα τή γλυκομίλητη φωνή τῆς κυρά Μαριώς:

«Ἡ σειρά σου, ἄσπρη κάτασπρη χῆνα μου».

8

«Μοῦ φαίνεται πῶς ἡ κυρά Μαριώ εἶναι ἀχόρταγη λάμια. Οἱ συντρόφοι μου τώρα πιά θά συχωρέθηκαν μέσ στήν κοιλιά της. Καιρός νά συχωρεθῆ καί τοῦ λόγου της» εἶπε μέσα της ἡ χῆνα· κι ἔπειτα δυνατά:

«Κάποιο κοπάδι χῆνες περνᾶ, κυρά Μαριώ· νά τίς φωνάξω νά ξομολογηθοῦν κι αὐτές;»

«Θά σέ ἀκούσουν. κόρη μου;» ρώτησε πιό γλυκά ἡ κυρά Μαριώ.

«Ὅσο γι' αὐτό, μὴ σέ μέλει» εἶπε ἡ χῆνα, κι ἔτρεξε σ' ἕναν κυνηγὸ πού περνοῦσε ἀπὸ κεῖ ἐκείνη τῆ στιγμῆ.

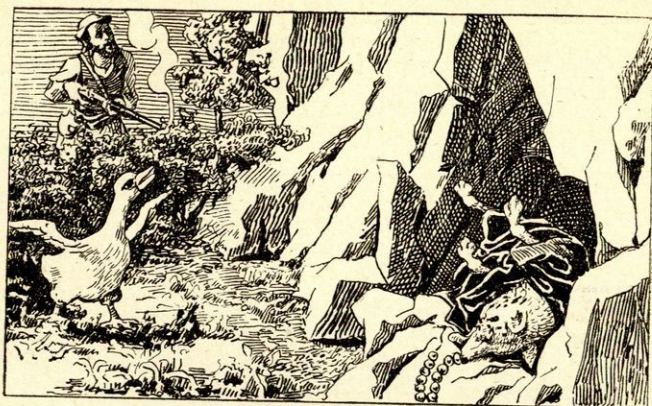
«Τὸ καὶ τὸ πάθαμε μέ τὴν κυρά Μαριώ» εἶπε στὸν κυνηγὸ ἡ χῆνα. «Ἐλα μαζί μου ἐκεῖ στή σπηλιά, καί... σέ θέλω!...»

9

«Γκααά, γκααά! κυρά Μαριώ, κυρά Μαριώ!» φώναξε ἡ χῆνα.

«Τί τρέχει, κόρη μου, νά σέ χαρῶ;»

«Εἶμαστε καιιά εἰκοσαριά χῆνες, καί θέλουν νά μποῦν ὅλες μεμιᾶς. Κάμε τὸν κόπο

σέ παρακαλῶ, νὰ βγῆς ἔξω νὰ μᾶς βάλῃς
στὴ σειρά».

«Ὁχ! σέ τί κόπο μὲ βάζεις, κόρη μου»
εἶπε ἡ κυρὰ Μαριώ, καὶ πρόβαλε τὴ μούρη
τῆς τὴν παιμπόνηρη.

Ἔνα «μπάμ!» ἀκούστηκε, καὶ πᾶρ' τὴν
κάτω τὴν κυρὰ Μαριώ.

19. Γιατί μαλώνουν ὁ Βοριάς καὶ ὁ Νοτιάς.

1

Πέρασε λίγος καιρὸς, καὶ ἦρθε ὁ χειμῶνας.

Ὁ πατέρας τοῦ Γιώργου καὶ τῆς Δα-
φνούλας εἶχε πιά σπαριμένα τὰ χωράφια του.

Κάθε βράδυ τώρα κάθονται ὅλοι εὐχαρι-
στημένοι κοντὰ στὸ τζάκι, ὅπου καίνε με-
γάλα κούτσουα ἀπὸ πεῦκα καὶ ἔλατα.

Ὁ παππούς ψήνει κάστανα καὶ τὰ μοιράζει σὲ ὄλους. Ἡ κυρούλα μοιράζει τὰ καρύδια μὲ τὸ μέλι.

Ὁ παππούς ρουφᾷ τὸ κρασάκι του καὶ λέει: «Δόξα νάχη ὁ θεός, γεμάτο εἶναι τὸ σπίτι μας, γεμάτο σὰν τὸ ρόδι».

Ἡ κυρούλα, ἡ μητέρα καὶ ἡ ψυχοκόρη μὲ τὶς ρόκες τους γνέθουν μαλλὶ ἀπὸ τὰ πρόβατά τους.

«Δὲ θὰ μᾶς πῆς, κυρούλα, κανένα παραμῦθι;» λέει ὁ Γιώργος.

Ἡ κυρούλα τότε ἀρχίζει:

2

Μιὰ φορὰ κι ἓναν καιρὸ ὁ Βοριάς καὶ ὁ Νοτιάς ἦταν φίλοι.

«Δὲν ἔρχεσαι στὸ παλάτι μου νὰ σὲ φιλέψω;» εἶπε μιὰ μέρα ὁ Νοτιάς στὸ Βοριά.

«Μετὰ χαρᾶς, νάρθω» εἶπε ὁ Βοριάς· καὶ πέταξαν καθάλα ἀπάνω στὰ σύννεφα, καὶ πῆγαν ἔτσι στὸ παλάτι τοῦ Νοτιά.

Ἐκεῖ πού κάθεται ὁ Νοτιάς κάνει τόση ζέστη, πού ψήνει ὁ ἥλιος τὸ φωμὶ.

Τί παλάτι ἔχει ὁ Νοτιάς; Χτισμένο μὲ μάρμαρο; κρυσταλλένιο; Τίποτα ἀπ' αὐτά. Ἕνα μεγάλο ἀλώνι μὲ πυκνὴ πρασινάδα γεμάτη λουλούδια, καὶ γύρω γύρω μεγάλες φοινικιές. Εἶναι κι ἄλλα δέντρα φανταχτερὰ

ἐκεῖ ἀνάμεσα, εἶναι καὶ λουλούδια κίτρινα, κόκκινα, γαλάζια, εἶναι καὶ παράξενα πουλιά πού κελαηδοῦν καὶ ὄλο κελαηδοῦν.

Ἐκεῖ ἐστρωσαν τραπέζι οἱ σκλάβοι τοῦ Νοτιᾶ, καὶ τὸ γέμισαν ὄλο μεγάλα καὶ παράξενα ζουμερά φρούτα.

Ἀνασαίνει ὁ Βοριάς, καὶ ἡ κρύα του πνοὴ πάγωσε τὰ φρούτα καὶ τὰ ἔκαμε πολὺ νόστιμα. Ὅστος δὲν ἔμεινε εὐχαριστημένος ὁ Βοριάς, καὶ εἶπε: «Νὰ ἔρθῃς στὸ δικό μου τὸ παλάτι, νὰ δῆς περιποίηση μιὰ φορά!»

Ὁ Νοτιᾶς πειράχτηκε, μὰ δὲν εἶπε τίποτα.

3

Κάποτε πῆγε κι ὁ Νοτιᾶς στὸ παλάτι τοῦ Βοριά. Μέσα κι ἔξω σκάλες, σάλες, κάμαρες, ὅλα ἦταν ἀπὸ καθαρὸ κρύσταλλο. Φουσκωτὲς ἄσπρες γοῦνες εἶναι στρωμένες χάμω, στὰ καθίσματα καὶ στοὺς καναπέδες.

Τὸ τραπέζι τοῦ Βοριά εἶναι γεμάτο κρέατα καὶ κρασιὰ πού μεθοῦν.

Νεραίδες στὰ κάτασπρα ντυμένες φέρνουν τὰ φαγητὰ καὶ κερνοῦν τὸ κρασιὸ στὰ κρυσταλλένια ποτήρια.

Ἀφοῦ ἔφαγαν καὶ ἤπιαν, λέει ὁ Βοριάς περήφανα: «Εἶδες στὸν κόσμον πού γυρίζεις ἄλλο παλάτι σὰν τὸ δικό μου;»

«Δέν εἶναι ἄσχημο, μὰ νά τί ἀξίζει!» εἶπε ὁ Νοτιάς· καί ἄρχισε νά φυσᾷ ἄγρια μέ τὸ στόμα του πού πετοῦσε φωτιά καί λαύρα. Μιά δίνει μέ τὸ καυτερότου φύσημα στή σκεπή, καί τήν τινάζει θρύψαλα στὸν ἀέρα· ἄλλη στὸν ἕναν τοῖχο, καί τὸν σωριάζει κάτω μονομιᾶς

«Βοήθεια!» φωνάζει ὁ Βοριάς. Μαζεύονται στή στιγμή τ' ἄγρια κατάμαυρα σύννεφα, καί κυνηγοῦν τὸ Νοτιά καί τὸν χτυποῦν μέ χαλαζόβολα.

4

Ἐοση ὥρα ἔκαμε ὁ Νοτιάς νά χαλάση τὸ παλάτι τοῦ Βοριά, ἄλλη τόση ὥρα χρειάστηκε ὁ Βοριάς γιὰ νά τὸ ξαναχτίση.

Ἄπο τότε ὅμως εἶναι μαλωμένοι ὁ Βοριάς καί ὁ Νοτιάς. Τὸ χειμῶνα ὁ Βοριάς χτίζει κρυσταλλένια παλάτια, καί τὸ καλοκαίρι ὁ Νοτιάς τοῦ τὰ γκρεμίζει.

20. Ἄπο τί γίνεται τὸ ἄσπρο χιόνι.

«Ἄπο τί γίνεται, παππού, τὸ χιόνι;» ρωτᾷ καμιὰ φορά ὁ Γιῶργος.

Καί ὁ παππούς χορεύοντας στὰ γόνυτα τὸ Γιῶργο λέει:

Όταν τρέχουν τ' ἀγγελούδια
μὲ παιχνίδια καὶ τριγούδια
μὲς στὰ νέφη τὰ βαριά,
ἀπ' τὰ σύνορά τους βγαίνουν,
καὶ ξεχνοῦνε καὶ πηγαίνουν
ὡς τὴ χώρα τοῦ Βοριά.

Καὶ θυμώνει καὶ μουγκρίζει
ὁ Βοριάς, πού τ' ἀντικρύζει
νὰ πετοῦν γοργὰ γοργὰ·
κι ὅταν ἔρχονται σιμά του,
παίρνει μιὰ τὸ φύσημά του
κι ἄγριος τὰ κυνηγᾷ.

Φεύνουν νὰ σωθοῦν, καὶ τρέχουν·
μὰ ἀπ' τὸ φόβο δὲν προσέχουν
πῶς πετοῦν καὶ πῶς πηδοῦν·
κι ἐνῶ βιάζονται νὰ φύγουν,
τὰ φτερά χτυποῦν καὶ σμίγουν,
καὶ τὰ πούπουλα μαδοῦν.

Καὶ τὸν οὐρανὸ γεμίζουν,
καὶ τὰ πούπουλα ἀνεμίζουν
ὅπου ἀγέρας τὰ πλανᾷ·
κι εἶναι κι εἶναι τ' ἄσπρο χιόνι
πού σκεπάζει σὰ σεντόνι
δρόμους, κάμπους καὶ βουνά.

**21. Τί ἔπαθε ὁ Γιωργος πού δὲν ἤθελε
νὰ πάη σχολεῖο.**

1

Μιά μέρα ἡ Δαφνούλα πῆγε μόνη της στοὸ σχολεῖο.

«Ποῦ εἶναι ὁ Γιωργος;» ρώτησε ἡ δασκάλισσα. Ἐκρυψε ἡ Δαφνούλα τὸ πρόσωπό της μὲ τὰ δύο της χεράκια, καὶ ἄρχισε νὰ κλαίη.

«Τί τρέχει, παιδί μου; μὴν ἀρρώστησε τὸ ἀδερφάκι σου;» ρώτησε πάλι ἡ δασκάλισσα. Καμιά ἀπόκριση.

2

Τῆ στιγμῇ αὐτῇ ἀνοίγει ἡ πόρτα, καὶ μπαίνει μέσα ὁ Γιωργος.

«Γιατί δὲν ἦρθες μαζί μὲ τὴν ἀδερφοῦλα σου, Γιωργο;» ρωτᾷ ἡ δασκάλισσα.

Ὁ Γιωργος δὲ μιλοῦσε.

Ἡ δασκάλισσα τότε τὸν ξαναρωτᾷ: «Θέλεις νὰ μᾶς πῆ ἡ Δαφνούλα γιατί ἄργησες;»

«Ὅχι» λέει ὁ Γιωργος. «Θὰ πῶ τὴν ἀλήθεια μόνος μου. Σήμερα, κι ἐγὼ δὲν ξέρω γιατί, ξύπνησα μὲ κακὴ ὄρεξη.

Ὅταν μοῦ φώναξε ἡ μητέρα νὰ σηκωθῶ καὶ νὰ ἐτοιμαστῶ γιὰ τὸ σχολεῖο, τῆς εἶπα κακιωμένος: «Δὲν πάω σήμερα στοὸ σχολεῖο!»

«Θαρρῶ πὼς ἀστειεύεσαι, παιδί μου» εἶπε ἡ μητέρα.

«Δὲν ἀστειεύομαι καθόλου» εἶπα ἐγώ.

«Ἄν δὲν τὸ λὲς ἀστεία πρέπει νὰ μάθης πὼς δὲν εἶναι στὸ χέρι σου νὰ μὴν πᾶς στὸ σχολεῖο» εἶπε ἡ μητέρα.

«Εἶναι καὶ παραεῖναι!» εἶπα ἔτσι πρόστυχα ἐγώ.

»Μ' ἀρπάζει τότε ἡ μητέρα καὶ πάει νὰ μὲ νίψη. Ἔρχεται κι ἡ Δαφνούλα, νὰ μοῦ πῆ νὰ καθήσω φρόνιμα· τὴν ἀρπάζω κι ἐγὼ ἀπὸ τὰ μαλλιά καὶ τὴν τραβῶ τόσο, πὺ πόνεσε πολύ. Ἡ Δαφνούλα ἔφυγε τότε χωρὶς νὰ πῆ τίποτα.

»Ὅχ, ὄχ! τί τράβηξα ὕστερα! Ἡ μητέρα μὲ περιποιήθηκε ὅπως μοῦ ἀξίζε. Νὰ πῶ πὼς δὲν πόνεσα; Θὰ πῶ ψέματα. Ἡ ἀλήθεια εἶναι πὼς τὸ κατάλαβα τὸ λάθος μου, καὶ δὲν ἔκλαψα καθόλου».

«Πολὺ μὲ λύπησες μὲ τὸν ἀσχημο τρόπο σου· εἶπες ὅμως τὴν ἀλήθεια, καὶ μ' αὐτό, δέ σοῦ τὸ κρύβω, μ' εὐχαρίστησες πολὺ» εἶπε ἡ δασκάλισσα.

Ὅλα τὰ παιδιὰ χάρηκαν τότε, καὶ περισσότερο ἀπ' ὅλα ἡ Δαφνούλα.

22. Πῶς παίζουν ἡ Δαφνούλα καὶ ὁ Γιῶργος.

1

Τὰ βράδρια τοῦ χειμῶνα ἡ Δαφνούλα καὶ ὁ Γιῶργος κάθονται κάποτε κοντὰ στὸν παπποῦ καὶ παίζουν.

Ὁ παπποῦς τοὺς ἔχει δώσει ἀπὸ ἓνα κομμάτι κερι.

Μὲ τὰ χεράκια τοὺς τὸ μαλάζουν καὶ τὸ πλάθουν.

Ὁ Γιῶργος φτιάνει ἓνα καρβάκι καὶ τοῦ βάζει κατάρτι καὶ ἄγκυρα δεμένη μὲ ἀλυσίδα. Ἐπειτα φτιάνει στρογγυλὰ πορτοκάλια, λεμόνια, μήλα, ἀχλάδια, κιδῶνια, καὶ τὸ φορτώνει.

Ἦστερα κάνει πὼς ταξιδεύει τάχα τὸ καράβι καὶ τοῦ τραγουδεῖ:

Καράβι καρβάκι,
ποῦ πᾶς γιαλὸ γιαλὸ
μὲ γαλανὴ σημαία
καὶ μὲ χρυσὸ σταυρό.

«Πᾶω νὰ φέρω» λέει τάχα τὸ καράβι,
«σιτάρι, ρύζι, καφέ, σίδερα».

2

Ἡ Δαφνούλα φτιάνει ἀπὸ τὸ κερι κοῦ-

κλες. Τίς βάζει γύρω, και τότε κανει πως εχει τάχα τὰ βαφτίσια τῆς μεγάλης της κούκλας τῆς Τριανταφυλλιᾶς, και τότε κανει τραπέζι. γιαντι ἔβγαλε τὸ πρῶτο της δοντάκι.

Ἄλλοτε πάλι μαλώνει τίς κοῦκλες της.

«Ἐσὺ κακιά, μου λερώθηκες· σ' ἀρέσει νὰ κυλιέσαι στὴ σκόνη και νὰ παίξεις μὲ τίς λάσπες. Ἄ, δὲ μ' ἀρέσουν ἐμένα τέτοια ἀκάθαρτα παιδιὰ».

«Ἐσὺ Τριανταφυλλιᾶ, ἔφαγες κρυφὰ τὸ γλυκό. Και μόνο αὐτό; Ἐφαγες πολὺ, και αὔριο θάχης πυρετό. Θὰ φωνάξω τὸ γιαντρό, και νὰ δῆς πικρὰ γιαντρικὰ πὺ θὰ πιῆς! Και θὰ μείνης μέρες και μέρες ἰστὸ κρεβάτι».

«Νὰ σοῦ πῶ, μαμά, νὰ μὲ συμπαθᾶς! Μὴν τὸ ἔφαγες ἐσὺ, και λές πως τὸ ἔφαγα ἐγώ;» λέει τάχα ἡ Τριανταφυλλιᾶ.

«Γιὰ νὰ σοῦ πῶ, φλύαρη, ἔτσι μιλοῦν τὰ παιδιὰ στὴ μαμά;» λέει ἡ Δαφνούλα.

3

Ἵστερα παρακαλεῖ τὸ Γιῶργο νὰ πάρη τίς κοῦκλες και νὰ τίς πάη ταξίδι μὲ τὸ καράβι του.

«Πρόθυμος, κυρά μου» λέει ὁ Γιῶργος. «Γιὰ ναῦλο θὰ μοῦ δώσης τὸ μισὸ κάστανο».

«Νὰ σοῦ τὸ δώσω» λέει ἡ Δαφνούλα.

«μὰ νὰ τὸ ξέρης, ὁ καπετάνιος δὲν κάνει νὰ εἶναι λιχουδιάρης».

4

Ὁ παππούς καμαρώνει, πὺ εἶναι τὰ ἐγγονάκια του τόσο ἀγαπημένα

Τοὺς ἔχει φτιάσει δυὸ βόδια ζεμένα στὸ ζυγὸ καὶ τραβοῦν τὸ ἀλέτρι· πίσω εἶναι ὁ ζευγολάτης, πὺ κρατεῖ τὸ χερούλι τοῦ ἀλετριοῦ καὶ τὰ λουριά μὲ τὸ ἀριστερό του χέρι, καὶ μὲ τὸ δεξιὸ τὸ βουκέντρι.

«Ὁό! Μελίσση, Λαμπίρη, ὀό! πουλάκια μου, νὰ σᾶς χαρῶ» φωνάζει ἀπὸ χαρὰ ὁ Γιῶργος.

«Σὰν ἔρθη πάλι ἡ γλυκειὰ μας ἀνοιξη» λέει ὁ παππούς, «θὰ σᾶς πῶ γιὰ τὶς τρεῖς ἀγαπημένες πεταλοῦδες».

«Νὰ μᾶς πῆς τώρα γιὰ τὶς τρεῖς ἀγαπημένες πεταλοῦδες· πολὺ σὲ παρακαλοῦμε, παππού» λένε τὰ δυὸ ἀγαπημένα ἀδερφάκια.

«Ὁχι» λέει ὁ παππούς· «πρέπει πρῶτα ν' ἀνοίξουν οἱ κρίνοι μας. Τώρα καιρὸς νὰ κοιμηθῆτε».

5

Ἡ Δαφνούλα βάζει τότε τὴν Τριανταφυλλιά της στὸ μικρὸ της κρεβατάκι καὶ τῆς τραγουδεῖ:

Νάνι, νάρθη ή μάνα της
ἀπ τὸ δαφνοπόταμο
κι ἀπὸ τὸ γλυκὸ νερό,
νά τῆς φέρη λούλουδα,
λούλουδα, τριαντάφυλλα
καὶ μοσκογαρούφαλα.

Καὶ ὁ Γιωργος γελᾷ τότε καὶ τραγουδεῖ
κι αὐτός :

Νάνι, νάνι, νάνι της.
ὥσπου νάρθη ή μάνα της,
νά τῆς φέρη καὶ κοκά,
κι ἓνα κόσκινο φλουριά.
καὶ τῆς γάτας τὴν οὐρά,
καὶ τοῦ ποντικοῦ τ' ἀφτιά.

23. Οἱ τρεῖς πεταλούδες.

1

Ἐπιτέλους ἦρθε κι ἡ ἀνοιξη ἡ γλυκειά.
Τὸ λέει ὁ κοῦκος στὰ βουνὰ «κούκου, κού-
κου», κι ἡ πέρδικα στὰ πλάγια «πίτσιρι,
πίτσιρι, τσίτσι, πίτσιρι. πίτσιρι!»

Ὁ πατέρας εἶχε κλαδέψει ἀπὸ τὸ χει-
μῶνα τ' ἀμπέλια του, καὶ τώρα τὰ σκάβει.
Σπέρνει στὰ χωράφια του ἀραποσίτι, φασό-
λια. ρεβίθια.

Ὁ παππούς ἐτοιμάζει τὶς βραγιές στὸν

κῆπο μὲ τὸ φτυάρι του. Θὰ φυτέψῃ πατά-
τες, μπάμιες, μελιντζάνες, ντομάτες.

Σὲ λίγο:

*Ανοιξε ἡ τριανταφυλλιά,
ἤρθαν πάλι τὰ πουλιά,
ἤρθαν καὶ τ' ἀηδόνια.

2

Τὴν ὥρα πού πάει νὰ βασιλέψῃ ὁ ἥλιος,
κάθεται ὁ παππούς στὴν κληματαριὰ ἀπὸ
κάτω, καὶ λέει στὰ ἐγγονάκια του τὰ παρα-
μύθια τῆς ἀνοιξῆς:

α

Μιά φορά κι ἓναν καιρὸ ἦταν τρεῖς πετα-
λοῦδες, μιὰ ἄσπρη, μιὰ κόκκινη καὶ μιὰ
κίτρινη, κι ἔπαιζαν στὸν ἥλιο καὶ χόρευαν
ἀπὸ τὸ ἓνα λουλούδι στοῦ ἄλλο. Νὰ πῆτε πὼς
κουράζονταν; καθόλου! Τόσο τοὺς ἄρεσαν
τὰ παιχνίδια καὶ οἱ χοροί!

*Ἐξαφνα ἔπιασε βροχή. Τί νὰ κάμουν γιὰ
νὰ μὴ βραχοῦν; Πέταξαν γρήγορα καὶ γύ-
ρισαν στοῦ σπίτι τους. "Αχ, τί ἔπαθαν! Ἡ
πόρτα ἦταν κλειστή, καὶ δὲν μπορούσαν νὰ
βροῦν τὸ κλειδί. Πρέπει λοιπὸν νὰ μείνουν
ἔξω νὰ βρέχωνται; Καὶ ἡ βροχή ὀλοένα
δυναμώνει.

β

Πετάξαν τότε στὸν κρίνο μὲ τὶς κόκκινες καὶ κίτρινες γραμμές, καὶ τοῦ εἶπαν: «Πολὸ σέ παρακκλοῦμε, ἀνοιξε λιγάκι τὸ λουλουδάκι σου νὰ μποῦμε μέσα νὰ μὴ βρεχόμαστε».

Τὸ λουλούδι ὅμως ἀποκρίθηκε: «Ἄν εἶναι νὰ μπῆ ἡ κόκκινη καὶ ἡ κίτρινη, μεγάλη μου ἡ χαρά· τὴν ἄσπρη ὅμως δὲν τὴ θέλω».

Ἡ κόκκινη καὶ ἡ κίτρινη πεταλούδα εἶπαν τότε: «Εὐχαριστοῦμε γιὰ τὴν ἀγάπη σοι· ἀφοῦ δὲν τὴ θέλεις ἐσὺ τὴν ἄσπρη ἀδερφούλα μας, οὔτε μεῖς δὲ θέλομε νὰ μποῦμε».

γ

Ἡ βροχὴ ὄλο καὶ δυνάμωνε. Ποῦ νὰ βαστάξουν οἱ πεταλούδες! Πετοῦν καὶ πᾶνε στὸν ἄσπρο κρίνο. «Κρινάκι μου, νὰ σέ χαρῶ» εἶπε ἡ ἄσπρη πεταλούδα, «ἀνοιξε λίγο τὸ ἀνθάκι σου νὰ μποῦμε μέσα. Δέ μᾶς λυπᾶσαι πὺ βρεχόμαστε;»

Ὁ ἄσπρος κρίνος ἀποκρίθηκε: «Ἐσένα πὺ μου μοιάζεις, σέ δέχομαι, ὄχι ὅμως τὴν κόκκινη καὶ τὴν κίτρινη».

Ἡ ἄσπρη πεταλούδα εἶπε: «Εἶμαι τόσο κακὴ, λές, νὰ μπῶ ἐγὼ καὶ ν' ἀφήσω τὶς

ἄδερφοῦλες μου ἔξω νὰ βρέχωνται; Ἄ ὄχι, ποτέ!»

Ἔτσι οἱ τρεῖς ἀδερφοῦλες πέταξαν παραπέρα.

δ

Μονάχα ὁ ἥλιος τίς λυπήθηκε πὺ ἀκουσε, κρυμμένος πίσω ἀπὸ τὰ σύννεφα, τί ἀγαπημένες ἀδερφοῦλες ἦταν οἱ τρεῖς πεταλοῦδες.

«Κάνε μου τὴ χάρη» εἶπε ὁ ἥλιος στὸν ἄνεμο, «νὰ διώξης τὰ σύννεφα, κι ἐγὼ διώχνω τὴ βροχὴ. Εἶναι κρῖμα νὰ βασανίζονται τρεῖς ἀδερφοῦλες τόσο ἀγαπημένες».

Δὲν πέρασε πολλὴ ὥρα, καὶ νὰ, στέγνωσαν τὰ φτερά τους καὶ ζεστάθηκαν τὰ κορμάκια τους. Τότε ἄρχισαν καὶ οἱ τρεῖς νὰ παίζουν καὶ νὰ χορεύουν σὰν καὶ πρῶτα, ὡς τὸ βράδυ. Ἐπειτα πέταξαν καὶ οἱ τρεῖς στὸ σπίτι τους, βρῆκαν τὸ κλειδί τους, ἀνοιξαν καὶ μπῆκαν καὶ κοιμήθηκαν.

«Τώρα νὰ πᾶμε κι ἐμεῖς νὰ φᾶμε καὶ νὰ κοιμηθοῦμε, καὶ αὔριο πάλι ἄλλο παραμῦθι» εἶπε ὁ παππούς.

24. Τί ἔκαμε ἡ Δαρνούλα σ' ἓνα παιδίκι πὺ ἔπεςε κάτω.

Μιὰ μέρα ἡ Δαρνούλα ἔπαιζε μὲ τὰ ἄλλα κορίτσια στὴν αὐλὴ τοῦ σχολείου.

Ἀπὸ τὸ ἀπέναντι σπίτι βγήκε ἓνα παιδάκι τόσο μικρό, πὺ μόλις περπατοῦσε. Κάνει τὸ παιδάκι λίγα βήματα, καὶ γελά καὶ φωνάζει ὄλο χαρά.

Δοκιμάζει νὰ γυρίση, μὰ «μπούμ!» πέφτει κάτω. Τὰ γέλια τώρα γίνονται κλάματα.

Τρέχει ἀμέσως ἡ Δαφνούλα, τὸ σηκώνει καὶ τὸ κρατεῖ ἀπὸ τὸ χεράκι νὰ περπατήσουν μαζί.

Ἡ Δαφνούλα δείχνει στὸ παιδάκι τὰ κορίτσια πὺ παίζουν καὶ τὸ σκυλάκι τῆς τὸ Φουντοῦχο.

«Ἐέρεις, μικρούλη μου, πῶς φωνάζει τὸ σκυλάκι;» ρωτᾷ ἡ Δαφνούλα τὸ παιδάκι.

«Γάβ! γάρ!» κάνει ὁ μικρός.

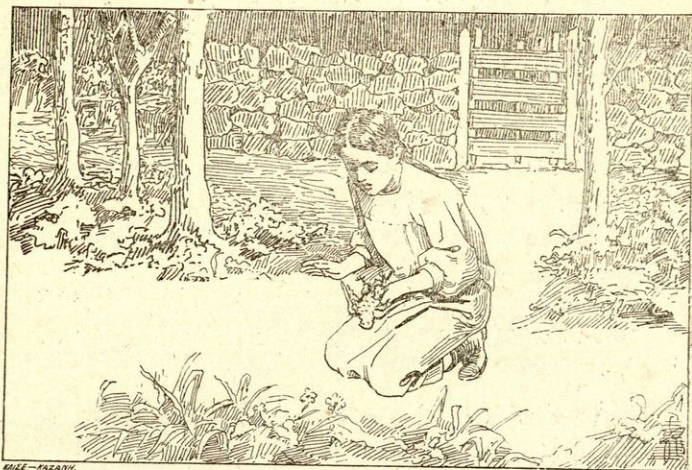
Ἐπειτα ἡ Δαφνούλα πῆρε τὸ παιδάκι καὶ τὸ πῆγε στὴ μητέρα του.

Ἡ μητέρα τοῦ παιδιοῦ εὐχαριστήθηκε πολὺ, ὅταν εἶδε πῶς ἡ Δαφνούλα ἀγαπᾷ τόσο πολὺ τὰ μικρὰ παιδάκια.

28. Πῶς ὁ Γεῶργος καὶ ἡ Δαφνούλα ἔθαψαν ἓνα πουλάκι.

Μιὰ μέρα ἡ Δαφνούλα βρῆκε ἓνα πεθαμένο πουλάκι. Ἦταν πεσμένο κάτω στὸ χῶμα τῆς αὐλῆς.

Τὸ κεφαλάκι του γέρνει πότε ἀπὸ τὸ ἓνα

μέρος και τότε από τὸ ἄλλο δὲν ἔχει τὸ καημένο δύναμη νὰ τὸ κρατήσῃ.

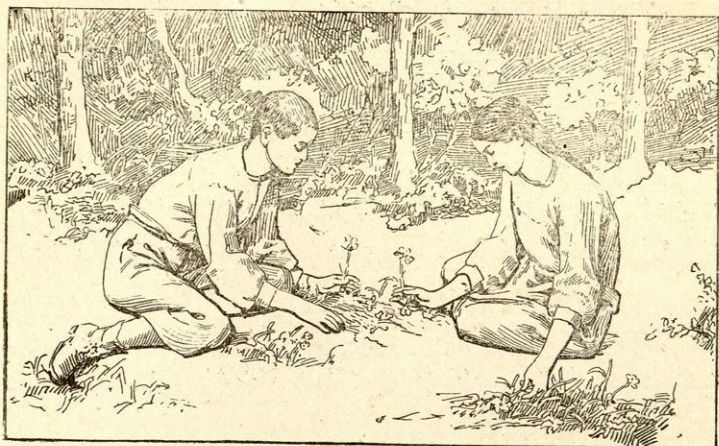
Τὰ ποδαράκια του εἶναι κοκαλιασμένα και ἀλύγιστα.

Τὸ πούπουλό του ὅμως εἶναι μαλακὸ σὰν τὸ βελουδο.

«Κρίμα, νὰ πεθάνῃ τὸ καημένο τὸ πουλάκι» λέει ἡ Δαφνούλα.

Ὁ Γεώργιος πηγαίνει κοντά, κοιτάζει και λυπᾶται κι αὐτός. Σκάβουν τότε σὲ μιὰ γωνιὰ τοῦ κήπου και θάβουν τὸ πουλάκι. Ἀπάνω του μαζεύουν τὸ χῶμα σὰ βουναλάκι. Ἀπάνω σ' αὐτὸ μπήγουν φύλλα και λουλούδια.

«Ἐδῶ κοντὰ θὰ φυτέψω μιὰ τριανταφυλλιά» λέει ἡ Δαφνούλα.

«Καὶ μενεξέδες καὶ ζουμπούλια καὶ κρί-
νους» εἶπε ὁ Γιώργος.

**26. Πῶς πρωτογνωρίστηκαν ἓνα χελιδόνι
κι ἓνα ποντίκι μὲ τὴ νυχτερίδα.**

1

Ἐνα βράδυ ὁ παππούς καθόταν μὲ τὸ
Γιώργο καὶ τὴ Δαφνούλα στὸ μπαλκόνι.

«Παππού, ἓνα παράξενο πουλί!» εἶπε
ὁ Γιώργος, καθὼς εἶδε μιὰ νυχτερίδα.

Ὁ παππούς εἶπε: «Αὐτὸ θάρρουσε κι ἓνα
ποντικάκι, πὺ κάθεται στὴ ρίζα τῆς καρυ-
διάς μας, καὶ τὸ χελιδόνι πὺ ἔχει τὴ φω-
λιά του στὴ σκεπή μας».

«Νυχτερίδα, θαρρῶ, δὲν εἶναι, παππού;»
ρώτησε ἡ Δαφνούλα.

«Ναί» εἶπε ὁ παππούς. «Ἀκούστε πῶς πρωτογνωρίστηκαν ἐδῶ καὶ λίγες μέρες».

2

«Φλίτσιρι φλίτς! φλίτσιρι φλίτς!» εἶπε τὸ χελιδόνι στὸ ποντικάκι. «Γιὰ δὲς ἐκεῖ, γείτονα, ἓνα ἄσχημο ποντίκι! Γιὰ φαντάσου, ποντίκι καὶ νὰ πετᾶ!

«Τί λές, καλέ;» εἶπε τὸ ποντίκι. «Αὐτὸ ποντίκι; εἶναι πουλί, μὰ πουλὶ μὲ γουναρικά».

«Καλὲ γείτονα, συμπάθησέ με νὰ σοῦ πῶ, μὰ δὲν ξέρεις τί λές» εἶπε τὸ χελιδόνι. Δὲ βλέπεις ἐκεῖ τί μεγάλα ἄφτιά πού ἔχει; Τ' ἄφτιά τῶν πουλιῶν δὲ φαίνονται, νὰ σὲ χαρῶ!»

«Τί μ' αὐτό;» εἶπε τὸ ποντίκι. «Γιατὶ φαίνονται τ' ἄφτιά του θὰ πῆ πὼς εἶναι ποντίκι; Τὰ ποντίκια δὲν πετοῦν».

«Δὲς ὅμως γούνα πού σοῦ ἔχει! Δὲν εἶναι γούνα ποντικιοῦ, σὲ παρακαλῶ;» εἶπε μὲ πείσμα τὸ χελιδόνι.

«Κι ἐσὺ πάλι, γιατί κάνεις πὼς δὲ βλέπεις τίς φτεροῦγες;» εἶπε τὸ ποντίκι.

«Δὲ βλέπω τίς φτεροῦγες, γιατί κι ἐσὺ δὲ βλέπεις τ' ἄφτιά» εἶπε τὸ χελιδόνι.

Λέει τὸ ποντίκι: «Παραδέχομαι πὼς μοιάζει περισσότερο μὲ ποντίκι παρά μὲ

πουλί· μὰ ποῦ ἀκούστηκε ποτέ, σέ παρακαλῶ, ποντίκι νὰ πετᾷ;»

3

Ἡ νυχτερίδα τότε ἔρχεται κοντὰ καὶ ρωτᾷ: «Καλὲ σεῖς, γιὰ μένα μιλάτε τόση ὥρα;»

«Μάλιστα· δὲ μᾶς χαρίζεις, παρακαλῶ, τ' ὄνομά σου;» εἶπε τὸ χελιδόνι.

Καὶ ἡ νυχτερίδα: «Νυχτερίδα μὲ λένε, μὰ γιατί λέτε πῶς εἶμαι πουλί;»

«Φίτσιρι φλίτς· μὲ συμπαθᾷς. ἐγὼ ἔλεγα πῶς εἶσαι ποντίκι» πετιέται πάλι τὸ φλύαρο χελιδόνι.

«Καὶ μπορῶ νὰ μάθω τί κάνει τὸ ποντίκι;» ρωτᾷ ἡ νυχτερίδα.

«Ἐγώ;» εἶπε τὸ ποντίκι· «ἐγὼ μπορῶ καὶ τρέχω σὰν ἀστραπή».

Καὶ ἡ νυχτερίδα: «Ἐγὼ ὅμως δὲν μπορῶ νὰ τρέχω διόλου».

«Περίεργο πρᾶμα» κάνει τὸ ποντίκι. «Αὐτὸ ἂν πῆ, πῶς δὲν εἶσαι ἀπὸ τῆ δικῆ μας τῆ γενιά».

«Θέλετε νὰ μάθετε τί μπορῶ καὶ κάνω;» εἶπε ἡ νυχτερίδα. «Πετῶ σὰν τὸ πουλί».

«Φλίτσιρι φλίτς!» λέει τὸ χελιδόνι. «Γενναῶς λοιπὸν ἀδῶγὰ στὴ φωλιά σου;»

«Ὅχι· δὲν ἔχω φωλιά, οὔτε ἀβγά γεννῶ» ἀποκρίνεται ἡ νυχτερίδα.

Τότε θὰ εἶσαι χωρὶς ἄλλο ἀπὸ καμιὰ πρόστυχη οἰκογένεια πουλιοῦ» εἶπε καταφρονετικά τὸ χελιδόνι.

4

«Μᾶς κάνεις τὴ χάρη, νὰ μᾶς πῆς πῶς κοιμᾶσαι;» ρώτησε μὲ εὐγένεια τὸ ποντίκι.

«Ἐγώ; Γαντζώνομαι μὲ τὰ νύχια τῶν ποδιῶν μου ἀπὸ κανένα ξύλο ἢ ἀπὸ κανένα καλάμι, κρεμιούμαι κατακέφαλα καὶ τυλίγομαι μὲ τὶς φτεροῦγες μου» εἶπε ἡ νυχτερίδα.

«ὦ! φαντάζομαι τί ὕπνο θὰ κάνης!» εἶπε τὸ χελιδόνι.

«Κάτι ἄλλο ἤθελα νὰ μάθω» εἶπε τὸ ποντίκι· «πῶς κράζεις τὰ παιδιὰ σου καὶ σὲ βρίσκουν;»

«Ὅσο γι' αὐτό, δὲ μοῦ χρειάζεται νὰ τὰ φωνάζω, γιατί τὰ παιδιὰ μου τὰ ἔχω πάντα μαζί μου, ἀπὸ τότε πού θὰ γεννηθοῦν ὥσπου νὰ μεγαλώσουν» ἀποκρίθηκε ἡ νυχτερίδα.

Καὶ τὸ ποντίκι: «Τ' ἀφτιά σου εἶναι πολὺ μεγάλα καὶ τὰ μάτια σου πολὺ μικρά. Ἄπ' αὐτὸ καταλαβαίνω πῶς μπορεῖς καλύτερα ν' ἀκοῦς παρά νὰ βλέπης».

Πετιέται πάλι τὸ χελιδόνι: «Πιστεύω νὰ

τὸ παραδέχεσαι κι ἐσύ, πὼς οἱ φτεροῦγες σου δὲν εἶναι σὰν τὶς δικές μου».

«Καὶ τί μ' αὐτό;» εἶπε ἡ νυχτερίδα. «Πετῶ περίφημα μὲ τὶς δικές μου· δὲν ἔχω ἀνάγκη νὰ ζηλεύω τὶς φτεροῦγες σου ἢ τὰ πόδια τοῦ ποντικῆ».

«Πολὺ καλά, μὰ ἐγὼ δὲν ἀφήνω τὴ φωλιά μου γιὰ νὰ πάω νὰ κρεμιοῦμαι μὲ τὰ νύχια μου» εἶπε τὸ χελιδόνι.

5

«Καὶ κάτι ἄλλο ἤθελα νὰ μάθω· εἶναι τὰ δόντια σου ἀκονισμένα σὰν τὰ δικά μου;» ρώτησε τὸ ποντίκι, κι ἔδειξε τὰ δοντάκια του. Τ' ἀκονίζει κάθε μέρα, ξέρετε, γιὰτὶ ροκανίζει σκληρὰ πράματα.

«Ὦ, ἀκόμη πιὸ μυτερά!» εἶπε ἡ νυχτερίδα· κι ἔδειξε κι αὐτὴ τὰ δικά της δόντια.

«Θὰ φύγω» ἔκανε τὸ ποντίκι, «γιὰτὶ φοβοῦμαι μὴ μὲ δαγκάσης».

«Ὁχι δά!» εἶπε ἡ νυχτερίδα· «ἐγὼ δὲν τοὺς δαγκάνω αὐτοὺς ποὺ δὲ μὲ πειράζουν.»

«Σὲ πιστεύω, μὰ πέρασε ἡ ὥρα· καληνύχτα σας. Κοίτα νὰ δῆς πὼς τρέχω!» εἶπε τὸ ποντίκι, κι ἔτρεξε γοργὰ γοργὰ νὰ κρυφτῆ στὴν τρύπα του.

«Φλίτσιρι φλίτς!» εἶπε καὶ τὸ χελιδόνι.

«Καληνύχτα, κυρά νυχτερίδα, καληνύχτα. Πάω, γιατί με περιμένουν τὰ μικρά μου στὴ φωλιά.

Καὶ ἡ νυχτερίδα: «Καληνύχτα σας ὄνειρα γλυκά· ἐγὼ κοιμοῦμαι τὰ ξημερώματα. Αὐριο σᾶς περιμένω τὴν ἴδια ὥρα, νὰ γνωριστοῦμε καλύτερα».

27. Τί ὄνειρο εἶδε ἡ Δαφνούλα γιὰ τὸν ἥλιο.

1

Ἐνῶς ξυπνοῦσε ἡ Δαφνούλα, τὴν πρώτη καλημέρα τῆς τὴν ἔλεγε στὸν ἥλιο. Ἐτρεχε ἀμέσως, ἀνοίγε τὸ παράθυρο κι ἔλεγε: «ὦ, καλημέρα σου. ἤλιε μου χρυσέ!»

Πολλές φορές ἀνοίγε τὰ δυὸ παχουλά τῆς χεράκια, λές καὶ πῆγαινε νὰ πῆσῃ στὴν ἀγκαλιὰ τῆς μητέρας τῆς, καὶ φώναζε: «ὦ, νὰ μποροῦσα νὰ σέ φιλήσω!» Καὶ τοῦ ἔστελνε φιλιὰ μὲ τὰ χεράκια τῆς.

8

Ἐνα πρωὶ ξύπνησε, καὶ τρίβοντας τὰ μάτια τῆς εἶπε: «ὦ, τί ἄσχημα στὴν ἀρχή, καὶ τί ὁμορφα στὸ τέλος!»

«Τί πρᾶμα;» ρώτησε ὁ Γεώργιος.

Καὶ ἡ Δαφνούλα ἄρχισε καὶ τοῦ εἶπε:

«Είδα στὸν ὕπνο, μου πὼς ἀνοιξα τὸ παράθυρο νὰ καλημερίσω τὸν ἥλιο, κι ἔξω ἦταν κατασκότεινα.

Τόσο ἦταν τὸ σκοτάδι ποὺ δὲν μποροῦσα οὔτε τίς κάλτσες μου νὰ βρῶ. «Ποῦ εἶναι ὁ ἥλιος μου;» ρωτοῦσα λυπημένη. «Ποῦ εἶναι ὁ ἥλιος ὁ χρυσός μου μὲ τίς λαμπρές ἀκτίνες του;» ρώτησα καὶ σένα, Γιῶργο μου, καὶ σὺ μοῦ εἶπες:

«Δὲν ξέρω, νὰ σέ χαρῶ, ἄφησέ με ἀκόμη λίγο νὰ κοιμηθῶ».

Ἔβαλα τότε τὰ παπούτσια μου καὶ τὸ φόρεμά μου μὲ τὰ γυαλιστερά κουμπιά, καὶ βγῆκα νὰ βρῶ τὸν ἥλιο.

2

Στὴν ἐξώπορτα βρῆκα τὴ βροχή. «Καλημέρα, βροχούλα μου» εἶπα. «μὴν εἶδες τὸν ἥλιο;»

«Βρρρ, πλίτς, πλάτς!» ἦταν ἡ μόνη ἀπάντηση.

«Ἄ, ἔτσι μοῦ εἶσαι, κυρὰ Πλίτσι-πλάτσα;» εἶπα καὶ ἀνοιξα τὴν ὀμπρέλα μου.

Λίγο παρακάτω ἀπάντησα τὸν ἄνεμο. «Δὲ μοῦ λές, σέ παρακαλῶ, ἐσύ ποὺ ἔρχεσαι ἀπὸ τόσο μακριά, δὲν ξέρεις ποῦ εἶναι σήμερα ὁ χρυσός ὁ ἥλιος;»

«Βββούου, βάο, βάο!» ἔκανε ὁ ἄνεμος.

«Αὐτὸ δὲν εἶναι ἀπάντηση· πές μου, σὲ παρακαλῶ» τοῦ εἶπα πάλι.

«Βββούου, βάο, βάο!» ἐξακολουθοῦσε νὰ βουίζη ὁ ἄνεμος.

«Ἄπὸ πρόστιχο νὰ περιμένω ἀπάντηση;» εἶπα, καὶ πῆγα παραπέρα.

Ἄπὸ πάνω μου ψηλά κάτι μεγάλα κατὰμαυρα σύννεφα ἔπαιζαν κυνηγητό.

«Καλά μου συννεφάκια,» τὰ ρώτησα, «μὴν εἶδατε τὸν ὄμορφο τὸν ἥλιο; Κάθεστε στὴ γειτονιά του, καὶ θὰ ξέρετε· πολὺ σᾶς παρακαλῶ, πέστε μου ποῦ νὰ τὸν βρῶ; Νὰ μοῦ τὸ πῆτε, καὶ σᾶς χαρίζω τὴν κούκλα μου τὴν Τριανταφυλλιά μὲ τὰ ὀλόξανθα μαλλιά».

«Δὲν ἔχομε καιρό, δὲν ἔχομε καιρό» μοῦ φώναξαν ἀπὸ ψηλά, καὶ μὲ κοίταξαν τόσο ἄγρια, ποὺ ἔτρεξα νὰ χωθῶ στὸ δάσος.

3

Ἦταν ἐκεῖ μιὰ τριανταφυλλιά μὲ πολλὰ μπουμπούκια.

«Τριανταφυλλίτσα μου, νὰ σὲ χαρῶ, ἐσὺ ποὺ εἶσαι καλὴ σὰν τὸν ἥλιο, δὲ μοῦ λές ποὺ κάθεταί σήμερα τόσην ὥρα ὁ ἥλιος;»

«Θρό! θρό!» κάνει ἡ τριανταφυλλιά. «Ἄχ, διψοῦσα πολὺ, τὰ φύλλα μου ἦταν κατα-

σκοτισμένα, τὰ μπουμπούκια μου κόντευαν νὰ μαραθοῦν».

«Μὰ ὁ ἥλιος;» εἶπα κλαίγοντας ἐγώ.

«Ὦ, διψοῦσα τόσο πολύ» ἔλεγε ἡ τριανταφυλλιά. «μὰ ἦρθαν οἱ ὀροσερές σταλαματιές, μέπότισαν, μοῦ ἔπλυναν τὰ φύλλα μου, δυνάμωσαν τὰ μπουμπούκια μου, κι ἔτσι σηκώθηκαν πάλι τὰ κεφαλάκια τους. Σὰν ἔρθῃ ὁ ἥλιος, θὰ φιλήσῃ ἕνα ἕνα τὰ μπουμπούκια μου, καὶ θ' ἀνοίξουν τὰ φύλλα τους νὰ σκορπίσουν γύρω τῆ μυρουδιά».

«Ξέρεις πότε θὰ ἔρθῃ;» ρώτησα πάλι τὴν τριανταφυλλιά. Αὐτὴ ὅμως ὄλο κι ἔκανε «θρό! θρό!» χωρὶς νὰ μοῦ δίνῃ ἄλλη ἀπόκριση.

4

Τράβηξα λυπημένη τὸ δρόμο μου. Πόσο σκοτεινὰ ἦταν ἐκεῖ μέσα στὸ δάσος! Θὰ ἔβαζα τίς φωνές, ἂν δὲν ἀκουγα νὰ κελαδῆ ἕνα πολὺ ὀμορφο πουλί. «Τί θὰ μοῦ χαρίσης, Δαφνούλα» μοῦ εἶπε, «ἂν φωνάξω ἐγὼ τὸν ἥλιο, καὶ βγῆ νὰ τὸν δῆς;»

«Ὦ, ἕνα φιλάκι, ἕνα γλυκὸ φιλάκι» εἶπα καὶ πῆρα στὰ χέρια μου τὸ πουλάκι, καὶ τὸ φίλησα.

Πέταξε τότε τὸ πουλάκι κι ἀνέβηκε στὴν

κορυφή του πιο ψηλότερου δέντρου. και ἄρχισε νὰ κελαδη. ὦ, τί ὠραία πού κελαηδοῦσε!

Πρῶτα σιγὰ σιγὰ, ὕστερα πιο δυνατά, και στο τέλος τόσο δυνατά, πού ὅλα γύρω τὰ λουλούδια σήκωσαν ἀπάνω τὰ κεφαλάκια τους, και ὅλα τὰ ζῶα στο δάσος ἔτρεξαν ν' ἀκούσουν τὸ τραγούδι του.

Σέ λίγο ἄρχισαν νὰ χοροπηδῶ κι ἐγώ. γιατί πίσω ἀπό τὰ σύννεφα πρόβαλε ὁλόαιπρος ὁ ἥλιος μου. Τὰ σύννεφα ἔτρεξαν ὅσο μποροῦσαν, νὰ κρυφτοῦν. Ὁ ἄνεμος κάθησε ἡσυχος σάν ἀρνάκι στά πόδια τοῦ ἡλίου. Ἡ βροχὴ κρύφτηκε μέσα στὴ γῆ. Ἀπὸ τὴ μιὰ κορυφή τοῦ βουνοῦ ὡς τὴν ἄλλη ἀπλώθηκε ἓνα ὠραιότατο οὐράνιο τόξο.

«Καλῶς μου τον, τὸν ἥλιο μου, καλῶς τον» φώναξαν και τοῦ ἔστειλαν φιλιὰ και τὴ στιγμή ἐκείνη...ξύπνησα.

28. Τί ἔκαναν ἡ Δαφνούλα και ὁ Γεώργος, ὅταν ἀρρώστησε ὁ φίλος τους ὁ Ἀλέκος.

Μιὰ μέρα, και ἦταν ἀρχὴ τῆς ἀνοιξης, ὁ Ἀλέκος δὲν πῆγε στο σχολεῖο.

Μὲ λύπη τους ἔμαθαν ἡ δασκάλισσα και ὅλα τὰ παιδιὰ, πῶς ὁ Ἀλέκος εἶχε ἀρρω-

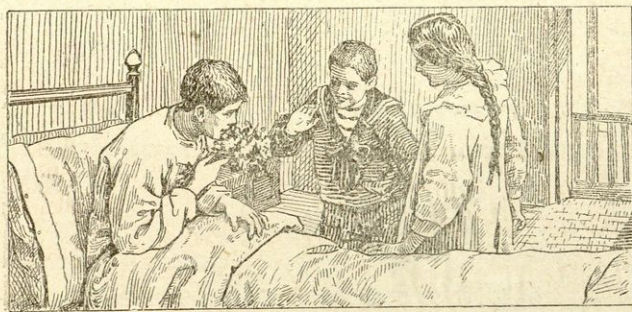
στήσει. Πιό πολὺ ἀπ' ὅλους λυπήθηκαν ὁ Γιώργος καὶ ἡ Δαφνούλα.

Τὸ μεσημέρι τὸ εἶπαν τῆς μητέρας τους. Ἡ μητέρα εἶπε: «Τὸ ἔμαθα, καὶ πῆγα καὶ τὸν εἶδα. Ἐχει ὁ κνημένος πυρετό, μὰ πιστεύω πὼς γρήγορα θὰ γίνη καλά. Ἄμα φάτε, θὰ σᾶς δώσω νὰ τοῦ πᾶτε γάλα καὶ πορτοκάλια».

«Νὰ κόψωμε καὶ μενεξέδες ἀπὸ τὸ αὐλάκι τοῦ μύλου, νὰ τοῦ πᾶμε ἀπὸ ἓνα μπουκετάκι;» ρώτησε ἡ Δαφνούλα.

«Ἐκαμες πολὺ καλά, πού τὸ συλλογίστηκες, κόρη μου» εἶπε ἡ μητέρα.

Πόσο χάρηκε ὁ Ἀλέκος σὰν εἶδε πόσο τὸν ἀγαποῦσαν οἱ φίλοι του!

«Ἄχ, τί ὄμορφα πού θὰ εἶναι ἔξω» εἶπε μυρίζοντας τοὺς μενεξέδες ὁ Ἀλέκος.

«Μὴ λυπᾶσαι» εἶπε ἡ Δαφνούλα: «γρήγορα θὰ γίνης καλά, καὶ θὰ τρέχωμε μαζὶ

στά λιβάδια και οί τρεις μας, και θά μαζεύωμε μενεξέδες όσους θέλομε».

2

Και αληθινά, σέ λίγες ήμέρες ό Άλέκος έγινε καλά.

Κόντσευε πιά ή Λαμπρή. Μαζί με τή Δαφνούλα και τό Γιώργο έκοψαν λουλούδια, και τά πήγαν στήν εκκλησία νά στολίσουν τόν έπιτάφιο. Οί μητέρες τους βοηθούσαν κι οί δυό στό στόλισμα.

Ό πατέρας τής Δαφνουλας και τού Γιώργου προσκάλεσε τή μητέρα τού Άλέκου και γιόρτασαν μαζί τή Λαμπρή.

Τί ώραία πού έψαλαν τό «Χριστός ανέστη» τά τρία αγαπημένα παιδιά!

29. Τί έπικθαν τρία παιδιά, πού πήγαν έξω στό δάσος, και όχι στό σχολείο.

1

Μιά φορά ένα παιδάκι τού σχολείου, άντὲ νά πάη στό σχολείο, πήγε και γύριζε όλη τήν ήμέρα στό δάσος.

Τήν άλλη μέρα πήγε στό σχολείο και κάθησε στό θρανίο, κατακόκκινο από τήν ντροπή του.

Ἡ δασκάλισσα εἶπε: «Παιδιά, προσέξτε νὰ σᾶς πῶ μιὰ ἱστορία:

2

Μιὰ φορά τρία παιδιά ἐτοιμάστηκαν νὰ πᾶνε στοὺς σχολεῖο.

Στοὺς δρόμο εἶπαν: «Τί νὰ κάμουμε στοὺς σχολεῖο; Δὲν πᾶμε καλύτερα στοὺς δάσους νὰ παίξουμε μὲ τὰ ζῶα;»

Στοὺς δάσους μάζεψαν πρῶτα λουλούδια, καὶ ὕστερα εἶπαν στὰ σκαθάρια νὰ παίξουν μαζί. «Βουούμ. βαούμ. ζούμ!» ἔκαμαν τὰ σκαθάρια γύρω ἀπὸ τὰ κεφάλια τῶν παιδιῶν, καὶ ἓνα μίλησε καὶ εἶπε:

«Δὲν ἔχω καιρὸ νὰ παίξω μαζί σας, γιατί πρέπει νὰ πριονίσω ξύλα».

Ἕνα ἄλλο σκαθάρι εἶπε: «Μοῦ χάλασε τὸ κελάρι μου, καὶ πρέπει νὰ τὸ ξανασκάψω πάλι».

Ἄλλα πάλι σκαθάρια φώναξαν: «Ἡ καλυβούλα μας χάλασε, καὶ τώρα θὰ φτιάσωμε ἄλλη ἀπὸ χορτάρια».

3

Τὰ παιδιά τράβηξαν καὶ πῆγαν σὲ μιὰ μυρμηγκοφωλιά. Πλῆθος μυρμηγκία ἔβγαίναν κι ἔμπαιναν. Κάθε μυρμηγκάκι εἶχε καὶ κάτι νὰ φέρῃ στοὺς σπιτάκι τῆς συντροφιάς.

“Αν κανένα μυρμηγκάκι είχε βαρὺ φορτίο. φώναζε στὰ ἄλλα: «Τρέξετε νὰ με βοηθήσετε!»

«Κανείς δὲ μᾶς προσέχει ἐδῶ» εἶπαν τὰ παιδιὰ, καὶ τράβηξαν τὸ δρόμο τους.

Ππραπέρα βοήκαν τὶς μέλισσες ἀπάνω στὰ λουλούδια. Ἦταν τόσο βιαστικές, πού δὲ γύρισαν νὰ δοῦν τὰ παιδιὰ. Μάζευαν τὸ μέλι καὶ τὴν κίτρινη σκόνη ἀπὸ τὰ λουλούδια, καὶ γοργὰ γοργὰ πετοῦσαν νὰ γυρίσουν πίσω στὴν κυψέλη τους.

4

Τὰ παιδιὰ λυπήθηκαν πολὺ, πού κανένα ζῷο δὲν ἤθελε νὰ παίξῃ μαζί τους. Μὰ ἔξαφνὰ χάρηκαν πού ἀκούσαν τὴ φωνὴ ἑνὸς σπίνου. Ἐτρεξαν καὶ τοῦ εἶπαν:

«Ἐ! ἐσὺ πού κελαιθῶς, ἐσὺ μόνο ἔχεις καιρὸ νὰ παίξῃς μαζί μας!»

Ὁ σπῖνος ὅμως εἶπε: «Τσὶν τσὶν! σπὶν σπὶν! Θαρρεῖτε πὼς τραγουδῶ ἀπὸ τεμπελιά; Τραγουδῶ τῆς γυναίκα μου πού συγυρίζει τὸ σπιτάκι μας. Τραγουδῶ καὶ γιὰ νὰ διασκεδάζω ἐκείνους πού δουλεύουν. Τώρα θὰ πετάξω μὲ τὴ γυναίκα μου νὰ πιάσω κουνούπια γιὰ τὰ παιδιὰ μου. Ὑστερα θὰ τοὺς τραγουδήσω νὰ κοιμηθοῦν».

«Τσὶν, τσὶν, σπὶν!» ἔκαμε ἄλλη μιὰ φορὰ

ὁ σπῖνος, καὶ μειῶς γώθηκε μέσα στοὺς βάτους. Τὰ παιδιά πῆγαν κοντὰ καὶ κείταξαν, μὰ δὲν εἶδαν τίποτε.

5

«Ἄχ, τί ἄσχημα καμιὰ φορά πού εἶναι στοὺς δάσους!» εἶπαν τὰ παιδιά μὲ χασμουρητά.

Ἐξαφνα ἄκουσαν καθαρά: «Ρρρ, ρρρ» νὰ μουρμουρίζη τὸ ρυάκι.

«Ζήτω» φώναζαν μὲ χαρὰ: «πᾶμε νὰ παίξουμε μὲ τὸ ρυάκι!» Κι ἔτρεξαν νὰ πᾶνε κοντὰ του.

Μὰ τὸ ρυάκι εἶπε: «Ἐ, τεμπέλικα παιδιά! Θαρρεῖτε πὼς δὲν ἔχω δουλειά; Νύχτα καὶ μέρα δουλεύω. Ποτίζω τὰ χωράφια καὶ τὰ λιβάδια, τὰ περιβόλια καὶ τὰ διψασμένα ζῶα. Ἐπειτα παιὸς θὰ γυρίση τὸ μύλο, σὰν καθήσω νὰ παίξω μαζί σας; Γρήγορα στοὺς σπίτι σας, τεμπέλικα!»

Τὰ παιδιά κατακόκκινα ἀπὸ ντροπή, μὲ σκυμμένα τὰ κεφάλια τράβηξαν νὰ γυρίσουν πίσω στὰ σπίτια τους. Σὲ ὅλο τὸ δάσος, καὶ ὅταν ἀκόμη ἔφτασαν στοὺς χωριό, ἄκουγαν νὰ τοὺς περιγελά ἀδιάκοπα ὁ κοῦκος: «Κούκου, κούκου, κούκου!»

**30. Ἡ κυρούλα λέει στοῦ Γιώργου, πῶς ὁ
Ἅι-Γιώργης σκότωσε τὸ δράκοντα.**

1

Ἐνάμεσα στὰ δυὸ χωριά εἶναι τὸ ἐκκλη-
σάκι τοῦ Ἅι-Γιώργη.

Ἐκεῖ κάθε χρόνο κάνουν πανηγύρι μὲ
χαρὰ κι ἀδερφωμένοι ὅλοι οἱ χωριανοὶ κι ἀπὸ
τὰ δυὸ χωριά.

Ἡ κυρούλα ἐκεῖ πῆγε καὶ ἀναψε στὸν
ἅγιο γιὰ τὸ Γιώργο τῆς μιὰ λαμπάδα με-
γάλη σὰν τὸ ἀνάστημά του.

Τὸ ἀπόγεμα ὅλα τὰ παιδιά τοῦ σχολείου
ἦρθαν νὰ ποῦν τοῦ Γιώργου τὰ «χρόνια
πολλά».

Ἡ μητέρα τοῦ Γιώργου φίλεψε τὰ παι-
διὰ γλυκίσματα καμωμένα μὲ τὸ χέρι τῆς.

2

«Κυρούλα, γιατί ὁ Ἅι-Γιώργης εἶναι ζω-
γραφισμένος στὴν εἰκόνα του καὶ σκοτώνει
τὸν πράσινο δράκοντα μὲ τὰ φτερά;» ρώτησε
ὁ Γιώργος τὸ βράδυ.

Καὶ νὰ τί εἶπε ἡ κυρούλα :

«Μιὰ φορά κι ἓναν καιρό, μιὰ μεγάλη
πολιτεία εἶχε ἓνα μόνο πηγάδι γιὰ νὰ παίρ-
νουν οἱ ἄνθρωποι νερό.

Τὸ πηγάδι αὐτὸ τὸ εἶχε πιάσει ἓνας δρά-

κοντας, και δέν ἄφηνε τὸ νερὸ νὰ τρέξη, ἀν δέν τοῦ πήγαιναν κάθε μέρα γιὰ φαγὶ του μιὰ κοπέλα.

Κάποτε ἔπεσε ὁ κλῆρος και στήν κόρη τῆ μονάκριβη τοῦ βασιλιά.

Ἡ βασίλισσα εἶχε πεί στο βασιλιά νὰ μὴ βάλη κλῆρο γιὰ τὴν κόρη τους. Ὁ βασιλιάς ὁμως εἶπε: «Τί θὰ πῆ αὐτό; Τάχα μόνο ἐσὺ ἔχεις καρδιά και πονεῖς τὴν κόρη σου, και ὁ ἄλλος κόσμος δέν πονεῖ τίς δικές του; Αὐτὸ δὲ γίνεται! Θὰ μπῆ και ὁ δικός της ὁ κλῆρος μαζί μέ τοὺς ἄλλους, και θὰ εὐχαριστηθῶ, ἀν τῆς πέση πολὺ γρήγορα. Ποιὸς ξέρει ἀν δέν τύχη τίποτα και γλιτώση πιά ὁ τόπος μας».

Ἔτσι, σάν τῆς ἔπεσε ὁ κλῆρος, ἔδεσαν τῆ βασιλοπούλα σιμὰ στο πηγάδι, και πήγαν και κλείστηκαν ὅλοι στά σπίτια τους μέ κλάματα και θρήνους.

Ἐκλαιγε και ἡ ὀμορφη βασιλοπούλα πού θὰ ἔχανε τόσο γρήγορα και μέ τέτοιον]τρόπο τῆ ζωὴ της.

Κάποτε βλέπει και ἐρχόταν καβάλα στο ἄσπρο ἄλογό του ἕνας ὠραῖος νέος μέ τὸ κοντάρι στο χέρι.

Σιμώνει τὸ παλικάρι και ρωτᾷ τῆ βασιλοπούλα: «Τί ἔχεις, κόρη μου, και κλαῖς;»

Ἡ βασιλοπούλα, πνιγμένη στο κλάμα,

τοῦ εἶπε ποιὸ θλιβερὸ τέλος τὴν περίμενε.

«Ἐχε θάρρος καὶ θὰ δῆς» εἶπε τὸ παλικάρι.

Τῇ στιγμῇ ἐκείνῃ ἀνακατώθηκε μὲ τρομερὸ βουητὸ τὸ νερὸ τοῦ πηγαδιοῦ, καὶ ὁ δράκοντας πετάχτηκε ἔξω μουγκρίζοντας καὶ τρίζοντας τὰ φαβερὰ του δόντια.

«Ἄχά!» μούγκριζε, «ὡς τώρα εἶχα ἓνα καὶ τώρα δύο».

«Φύγε, παλικάρι μου» φωνάζει ἡ βασιλοπούλα, «φύγε!»

Μὰ τὸ παλικάρι ἄφοβα σηκώνει τὸ κοντάρι του, χτυπᾷ καὶ ξαναχτυπᾷ τὸ δράκοντα, καὶ τὸν σκοτώνει.

«Πᾶμε στὸ παλάτι τοῦ πατέρα μου νὰ σοῦ χάριση ὅτι ζητήσης» λέει ἡ βασιλοπούλα,

«Εἶμαι ὁ Ἅγι-Γιώργης!» λέει τὸ παλικάρι καὶ ἔγινε ἄφαντο.

«Μεγάλο τ' ὄνομά σου καὶ ἡ δύναμή σου» εἶπε κάνοντας τὸ σταυρό της ἡ βασιλοπούλα, καὶ ἔτρεξε σπὸ πλάτι».

«Χαρὰ πὺ θὰ πῆραν ὁ βασιλιάς καὶ ἡ βασίλισσα!» εἶπε χτυπώντας τὰ χεράκια του ὁ Γιώργος «Καὶ τὸ νερό; τί ἔγινε τὸ νερό, κυρούλα;»

«Ἀπὸ τότε τρέχει νύχτα καὶ μέρα χωρὶς νὰ σταματήση. Πολλὰ χρόνια πέρασαν ἀπὸ

τότε οἱ ἄνθρωποι δὲ λησμονοῦν τὸ καλόν, ποῦ
τοὺς ἔκαμε ὁ Ἅϊ-Γιώργης» εἶπε ἡ κυρούλα.

31. Ποιὸ τραγοῦδι τραγοῦδησε ἡ Δα-
φνούλα τὴν πρωτομαγιά.

1

Τὴν πρωτομαγιά ἡ δασκάλισσα πῆρε ὅλα
τὰ παιδιὰ τοῦ σχολείου καὶ πῆγαν ἔξω στὴν
ἐξοχή.

«Παιδιά» εἶπε, «νὰ μαζέψετε λουλού-
δια νὰ κάμωμε ἓνα στεφάνι γιὰ τὸ σχο-
λεῖο μας, καὶ νὰ κνμετε καὶ τὸ καθένα σας
ἀπὸ ἓνα γιὰ τὸ σπίτι σας. Νὰ προσέξετε
νὰ κόψετε ὅσα μᾶς χρειάζονται. Δέ μ' ἀ-
ρέσει νὰ βλίπω τὰ παιδιὰ νὰ πατοῦν τὰ
λουλούδια, ἢ νὰ τὰ κόβουν καὶ νὰ τὰ πε-
τοῦν. Νιώθουν καὶ τὰ λουλούδια γὰρὰ καὶ
λύπη· χαίρονται γιὰ κείνους πὺ τὰ χαί-
ρονται, καὶ λυποῦνται γιὰ κείνους πὺ τὰ
περιφρονοῦν ἢ τὰ κόβουν ἄσπλαχνα».

2

Τὰ παιδιὰ ἀνθοστεφνωμένα ἔπαιζαν καὶ
χόρευαν.

Πρώτη ἔσυρε τὸ χορὸ ἡ δασκάλισσα.

Ὡ, τί ὠραία ἦταν νὰ βλέπη κανεὶς ἐκεῖ-
νον τὸ χορὸ! Ἡ δασκάλισσα φαινόταν σὰ
μάννα μὲ τόσα πολλὰ παιδάκια.

Ἡ Δαφνούλα τραγουδοῦσε πρώτη τὸ τραγούδι τῆς πρωτομαγιάς, κι ὕστερα σὰν πουλάκια τὸ κελαηδοῦσαν ὅλα μαζί τὰ παιδιά :

3

Λουλούδια ἄς διαλέξωμε
καὶ ρόδα καὶ κρίνα,
κι ἐλάτε νὰ πλέξωμε
στεφάνια μὲ κεῖνα
στὸ Μάη, πού σήμερα
προβάλλει στὴ γῆ.

Τ' ἀηδόνια συμφώνησαν,
τῆς γῆς ἀγγελούδια,
καὶ βρῆκαν καὶ τόνισαν
καινούρια τραγούδια
στὸ Μάη, πού σήμερα
προβάλλει στὴ γῆ.

Οἱ κῆποι πού στόλισαν
τὸ κάθε κλωνάρι,
μεμιᾶς μοσκοβόλησαν
κι ἀνθίσαν γιὰ χάρη
τοῦ Μάη, πού σήμερα
προβάλλει στὴ γῆ.

Ἡ θάλασσα γίνεται
καθρέφτης καὶ πάλι,

τὸ κῦμα τῆς χύνεται
τραγούδι νὰ ψάλλῃ
στὸ Μάη πὺ σήμερα
προβάλλει στῆ γῆ.

Χορεύει τὸ πρόβατο,
τ' ἀρνάκι βελάζει.
κι ἀπ τὸν ἀγκαθόβατο
δροσοῦλα σταλάζει
στὸ Μάη, πὺ σήμερα
προβάλλει στῆ γῆ.

Λουλούδια ἄς διαλέξωμε,
κλωνάρια ἀνθισμένα,
στεφάνια νὰ πλέξωμε
δροσιὰ ρυτισμένα
στὸ Μάη, πὺ σήμερα
προβάλλει στῆ γῆ.

3

Ἡ Ροδόπη, ἡ ξαδέρφη τῆς Δαφνούλας,
τραγούδησε ἓνα ἀστεῖο τραγούδι:

Μιὰ φορὰ κι ἓναν καιρό,
ἔστησ' ὁ λαγὸς χορό·
καὶ τ' ἀηδὸνι τραγουδοῦσε
μὲ φωνὴ μελωδική,
κι ὁ λαγὸς χοροπηδοῦσε,
κι ὅλοι σ'ἀστίζαν ἐκεῖ.

Μιά χελώνα τὸν θωρεῖ
καὶ ζηλεύει. καὶ θαρρεῖ
πὼς χορὸ καὶ κείνη ξέρει·
καὶ φωνάζει στὸ λαγὸ :
« Ἐλα. πιάσε μ' ἀπ' τὸ χέρι,
νά σ' ἀκολουθῶ καὶ γώ ».

Ὁ λαγὸς καιρὸ δὲ χάνει
ἀπ τὸ χέρι τῆς τὴν πιάνει,
καὶ χορευοντας πηγαίνει
καὶ τὴ σέρνει καὶ γελαῖ.
Μὰ ἡ χελώνα φορτωμένη,
πέφτει καὶ κατακυλᾷ.

32. Πῶς ὁ παππὸς ἔσωσε τὸν ἀδερφό του.

1

Μιά Κυριακὴ ὁ παππὸς μὲ τὸ Γιῶργο
καὶ τὴ Δαρνούλα πῆγαν κάτω στὴν ἀκρο-
γιαλιά, νὰ ψαρέψουν μὲ τ' ἀγκίστρια.

Βρῆκαν ἐκεῖ μεγάλη τρικυμία, καὶ κάθη-
σαν ἀπάνω σ' ἓνα βράχο νὰ καμαρώσουν τὰ
κύματα πὺ ἔσπαζαν μὲ βόγκο στὸ ἀκρο-
γιαλί καὶ τίναζαν ψηλὰ τοὺς ἀφρούς.

Κάποτε ὁ παππὸς ἀναστενάζει.

« Γιατί ἀναστενάζεις, παππού ; Θυμᾶσαι
ποὺ μὲ τέτοιοι καιροὶ ταξίδευες. ὅταν ἦσουν
καραβοκύρης ; » ρώτησε ὁ Γιῶργος.

2

«Ναί, καὶ κάτι ἄλλο» εἶπε ὁ παπούς· καὶ ἄρχισε:

«Ἔτσι, καὶ ἀκόμη πιὸ μεγάλη φουρτούνα ἦταν μιὰ μέρα. Ἦμουν τότε δέκα ὀχτῶ χρονῶν παλικάρι, καὶ δούλευα στὸ καράβι τοῦ θείου μου τοῦ καπετὰν Γιώργη μὲ τ' ὄνομα, θεὸς χωρὲς' τον. Εἶχαμε κάμποσες μέρες μὲ τὸ καράβι μας ἀραγμένο ἐδῶ στὸ λιμανάκι.

Πρὶν ἀπὸ δυὸ χρόνια ἢ μητέρα μου εἶχε μείνει χήρα.

Τὸν καπετὰν Φῶτο Λιόντα, τὸν πατέρα μου, τὸν εἶχαν καταπιεῖ τ' ἀχόρταγα κύματα μὲ τὸ καράβι καὶ μὲ ὅλους τοὺς ναῦτες.

Λίγους μῆνες ὑστερώτερα μάθαμε πὼς ναυιάγησε καὶ τὸ καράβι τοῦ καπετὰν Βαγγέλη, ποὺ δούλευε ὁ μικρότερος ἀδερφός μου, ὁ Σταμάτης, ὡς δεκάξι χρονῶν ἀμούστακο παλικάρι.

Μάθαμε πὼς εἶχαν ὅλοι γλιτώσει, μὰ ποῦ βρίσκονταν, κανεὶς δὲν ἤξερε νὰ μᾶς τὸ πῆ.

3

Ἐξαφνα ἐκείνη τὴν ἡμέρα βλέπομε ἓνα

ξένο καράβι και χτυπά στην ξέρα εκεί αντίκρυ, και γέρνει με τὸ πλευρό.

Στὴ στιγμή, ὅλα τὰ παλικάρια πηδοῦμε στις βάρκες, και λάμνοντας τὰ κουπιὰ με τὰ μπρούντζινα χέρια μας, φτάνομε στὸ καράβι και φέρνομε ἔξω τὸν караβοκύρη και τοὺς ναῦτες του.

Μετρώντας τοὺς ναῦτες του ὁ караβοκύρης ἀναστέναξε και εἶπε: «Κρίμα, μοῦ λείπει τὸ καλύτερο ναυτόπουλο. Πῶς ἔμεινε αὐτὸ μέσα στὸ καράβι;»

4

Μόλις ἀκουσα αὐτὰ τὰ λόγια, τρέχω νὰ πηδήσω στὴ βάρκα μου.

«Λυπήσου με» φωνάζει ἡ χαροκαμένη μητέρα μου. «Τὸν πατέρα σου μοῦ τὸν πήρε ἡ θάλασσα· ποιὸς ξέρει, τί μοῦ ἔκαμε και τὸ Στάμο μου; Ἄντρεα, θέλεις νὰ μ' ἀφήσης παντέρημη;»

Και με κρατοῦσε στὴν ἀγκαλιά της ὅσο μποροῦσε σφιχτότερα.

Βουνὰ ἦταν τώρα τὰ κύματα. Κανείς δὲν τολμοῦσε νὰ ξαναμπῆ σὲ βάρκα.

Μεμιάς ξεφεύγω ἀπὸ τὴν ἀγκαλιά της μάνας μου, πηδῶ στὴ βάρκα και λάμνω τὰ κουπιὰ με ὅλη μου τὴ δύναμη.

Σὲ λίγο γυρίζω. «Μάνα!» φωνάζω ἀπὸ μακριά, «σοῦ φέρνω τὸ Στάμο μας!»

5

Ἡ Δαφνούλα σφίγγει δυνατὰ στή μικρού-
λα της ἀγκαλιά τὸν παπού της. Θαρρεῖ
πὼς τώρα θὰ ὀρμήσουν τὰ κύματα νὰ τῆς
ἀρπύξουν τὸν ἀγαπημένο της παπού.

«Κι ἐγὼ ναυτόπουλο θὰ γίνω!» λέει ὁ
Γιῶργος.

«Ὁ θεὸς νὰ σέ ἀξιῶση νὰ γίνης, παιδί
μου» λέει ὁ παππούς μὲ καμάρι.

**33. Γιατί χάθηκαν ὁ Γιῶργος
καὶ ἡ Δαφνούλα.**

Ἐπὶ τέλους ἔφτασε ὁ καιρὸς ποὺ ἔπρεπε
τὸ σχολεῖο ν' ἀφήση, μὲ λύπη του, τὰ παι-
δάκια του νὰ ξεκουραστοῦν.

Ἡ Δαφνούλα καὶ ὁ Γιῶργος εἶναι γεμά-
τοι χαρὰ, γιατί ἡ Δαφνούλα τὸ ἐρχόμενο
φθινόπωρο θὰ πάη στὴν τρίτη τάξη, καὶ ὁ
Γιῶργος στὴ δεύτερη.

«Πόσο εὐχαριστημένη ἦταν ἡ δασκάλισσά
μας» εἶπε ἡ Δαφνούλα, «ποὺ προβιβάστη-
καν ὅλα τὰ παιδιά! Καὶ ἓνα νὰ ἔμενε στὴν
ἰδιατάξη, μᾶς εἶπε, θὰ λυπόταν πάρα πολύ».

«Τί ὠραία τώρα!» εἶπε ὁ Γιῶργος. «Θὰ
πᾶμε κι ἐμεῖς στὰ χωράφια μας νὰ θερί-
σωμε τὰ σπαρτά μας».

«Καὶ τί ὄμορφα θὰ κοιμόμαστε μὲ τὸν
παπού, τὸ βράδυ στὸ ἄλώνι. Ἄχ, πόσο

μ' ἄρῃσει ἢ μυρουδιά τοῦ θερισμένου στα-
ριοῦ!» εἶπε ἡ Δαφνούλα.

Καὶ τὸν Αὐγουστο θὰ πηγαίνωμε μέ
τὸν παπού ἢ μέ τὴν κυρούλα πρῶτὶ πρῶτὶ
στ' ἀμπέλια μας, νὰ μαζεύωμε τὰ σῦκα μας,
ἢ θὰ κατεβαίνωμε στὸ ἀκρογιάλι νὰ κολυμ-
ποῦμε» εἶπε ὁ Γεώργιος.

«Καὶ ὕστερα; Σεπτέμβρης! καί... πάλι
στὸ σχολεῖο μας! Τί ὠραῖα περνᾷ ὁ και-
ρός!» φώναξε ἡ Δαφνούλα.

Π Ε Ρ Ι Ε Χ Ο Μ Ε Ν Α

	Σελίδα
1. Ο νέος μαθητής.	3
2. Ποιό είναι τὸ ἀγοράκι.	4
3. Γιατί ὁ Γιώργος καὶ ἡ Δαφνούλα ἄργησαν νὰ πάνε στὸ σχολεῖο.	5
4. Ποιό ἦταν τὸ λυπημένο ἀγοράκι ;	8
5. Πῶς ἔπαιξε ὁ Γιώργος μὲ τὸν Ἀλέκο.	8
6. Πῶς ἔπαιξε ἡ Δαφνούλα μὲ τ' ἄλλα κορίτσια.	10
«Μὲ τί καμάρι περπατεῖ». . (Ποίημα Ἀλεξ. Πάλλη).	10
«Σιγά, κοπέλα μου, σιγά!».	11
7. Ποῖος καρτεροῦσε στὴν ἐξώπορτα τοῦ σχολείου τὸ Γιώργο καὶ τὴ Δαφνούλα	12
8. Πῶς πῆγε καὶ πῶς ἔφυγε ἀπὸ τὸ σπίτι τοῦ Φώτου Λιόντα ὁ Ἀλέκος	13
9. Τί ἔπαθε ὁ Γιώργος ἀπὸ τίς μέλισσες.	15
«Ἄν τὴν πειράξης τὴ μέλισσα». (Ποίημα Ι. Πολέμη).	17
10. Πῶς ἔκαμαν τὴν προσευχή τους ἡ Δαφνούλα καὶ ὁ Γιώργος	18
11. Τὸ χωριουδάκι ποὺ κάθονται ἡ Δαφνούλα καὶ ὁ Γιώργος.	19
12. Ὁ Γιώργος λέει τὴν ἱστορία τοῦ γαιδάρου, τοῦ λύ- κου καὶ τῆς ἀλεποῦς. (Δημοτικὸ παραμῦθι).	21
13. Πῶς ἡ Δαφνούλα βοηθεῖ τὴν μητέρα της.	27
«Πρῶι πρῶι θὰ σηκωθῆ». (Ποίημα Ι. Πολέμη).	28
14. Πῶς ὀπόχησε ἡ Δαφνούλα μιὰ χῆνα. (Διασκευὴ ἀπὸ τὰ γερμανικά).	29
«Μὲς στὴν αὐλή μου μὲ χαρά» (Ποίημα Ἀλεξ. Πάλλη).	32
15. Τί λέει καὶ ὁ Γιώργος γιὰ τὸ παπὶ του.	32
16. Τί λέει ἡ δασκάλισσα γιὰ τὰ παιδιὰ ποὺ ὀγαποῦν τὰ ζῶα	33
«Ποτὲ δὲ θὰ πειράξω». (Ποίημα Ι. Πολέμη)	34
17. Τί λέει καὶ ὁ Ἀλέκος γιὰ τὴν κοτούλα του.	34
«Κότα μου, κοτούλα μου». (Ποίημα Ι. Πολέμη).	36
18. Γιατί ἤθελε ἡ κυρὰ Μαριώ, ἡ ἀλεπούς, νὰ γίνῃ κα- λόγρια. (Δημοτικὸ παραμῦθι).	37

19.	Γιατί μαλώνουν ὁ Βοριάς καὶ ὁ Νοτιάς. (Δημοτικό παραμῦθι).	34
20.	Ἄπό τί γίνεται τὸ ἄσπρο χιόνι.	46
	«Ὅταν τρέχουν τ'ἀγγελούδια» (Ποίημα I. Πολέμη).	47
21.	Τί ἔπαθε ὁ Γιῶργος πού δὲν ἤθελε νὰ πάη σχολεῖο.	48
22.	Πῶς παίζουν ἡ Δαφνούλα καὶ ὁ Γιῶργος	50
	«Νάνι, νάρθη ἡ μάνα της» (Νανούρισμα Δημοτικό).	53
23.	Οἱ τρεῖς πεταλοῦδες. (Διασκευὴ ἀπὸ τὰ γερμανικά).	53
24.	Τί ἔκαμε ἡ Δαφνούλα σ' ἓνα παιδάκι πού ἔπεσε κάτω.	56
25.	Πῶς ὁ Γιῶργος καὶ ἡ Δαφνούλα ἔθαψαν ἓνα πουλάκι.	57
26.	Πῶς πρωτογνωρίστηκαν ἓνα χελιδόνι καὶ ἓνα ποντίκι μὲ τὴ νυχτερίδα. (Διασκευὴ ἀπὸ τὰ ἀγγλικά).	59
27.	Τί ὄνειρο εἶδε ἡ Δαφνούλα γιὰ τὸν ἥλιο. (Διασκευὴ ἀπὸ τὰ γερμανικά).	64
28.	Τί ἔκαμαν ἡ Δαφνούλα καὶ ὁ Γιῶργος, ὅταν ἀρρώ- στησε ὁ φίλος τους ὁ Ἀλέκος.	68
29.	Τί ἔπαθαν τρία παιδιά πού πῆγαν ἔξω στὸ δάσος, καὶ ὄχι στὸ σχολεῖο. (Διασκευὴ ἀπὸ τὰ γερμανικά).	70
30.	Ἡ κυρούλα λέει στὸ Γιῶργο πῶς ὁ Ἄγιος Γιώργος σκό- τωσε τὸν δράκοντα. (Δημοτικὴ παράδοση).	74
31.	Ποιὸ τραγούδι τραγούδησε ἡ Δαφνούλα τὴν πρωτο- μαγιά	77
	«Λουλούδια ἄς διαλέξωμε». (Ποίημα I. Πολέμη) . . .	78
	«Μιά φορὰ καὶ ἓναν καιρό». (Ποίημα I. Πολέμη) . . .	
32.	Πῶς ὁ παπὺς ἔσωσε τὸν ἀδερφό του.	79
33.	Γιατί χόρηκαν ὁ Γιῶργος καὶ ἡ Δαφνούλα.	83

[Ἡ ἱστορία τῆς Δαφνούλας καὶ τοῦ Γιῶργου εἶναι
πρωτότυπη].

ΕΙΚΟΝΕΣ

(Σχεδιάσματα Π. Ρούμπου)

	Σελίδα
1. Ἡ δασκάλισσα καὶ τὸ ἀγοράκι	4
2. Τὰ παιδιὰ στὸν τρύγο	6
3. Πῶς πατοῦνε τὰ σταφύλια στὸ πατητήρι.	7
4. Ἡ προσευχή	18
5. Τὸ χωριουδάκι	19
6. Ὁ κύρ Μεντῆς σηκώνει τὸ πόδι.	25
7. Μιὰ κλοτσιὰ, καὶ πάει ἡ κυρὰ Μαριώ.	26
8. Τὸ περιβόλι κι οἱ χῆνες τοῦ μπάριμπα Πέτρου	31
9. Ἡ κυρὰ Μαριώ πηγαίνει νὰ καλογερέψη.	40
10. Ἐνα «μπάμ!» καὶ πάρ' την κάτω.	43
11. Ἡ Δαφνούλα βρῖσκει ἓνα πεθαμένο πουλάκι.	58
12. Τὰ δυὸ παιδιὰ θάβουν τὸ πουλάκι	59
13. Λίγαίνουν μενεξέδες στὸν ἄρρωστο φίλο.	69

ΒΙΒΛΙΟΠΩΛΕΙΟΝ Δ. ΔΗΜΗΤΡΑΚΟΥ

56—ΣΤΑΔΙΟΥ—56

Ἐξεδόθησαν τὰ κάτωθι βοηθητικά βιβλία :

ΦΩΤΟΠΟΥΛΟΥ Φ.

- 1) Παλαιὰ Διαθήκη.
- 2) Καινὴ Διαθήκη.
- 3) Ἐκκλησιαστικὴ Ἱστορία.
- 4) Κατήχησις καὶ Λειτουργικὴ ὁμοῦ.
- 5) Ἱστορία Ἀρχαίας Ἑλλάδος, τεῦχος 1ον (Ἡρακλῆς — Τρωϊκὸς πόλεμος).
- 6) Ἱστορία Ἀρχαίας Ἑλλάδος, τεῦχος 2ον (ἀπὸ τῶν Τρωϊκῶν πολέμων μέχρι τῆς εἰς τοὺς Ρωμαίους ὑποταγῆς).
- 7) Ἱστορία Νεωτέρας Ἑλλάδος.
- 8) Βυζαντινὴ Ἱστορία.
- 9) Ζωολογία ε'. στ'. τάξεως.

ΓΟΝΤΖΕ ΗΛ.

- 10) Γραμματικὴ καὶ Ὄρθογραφικὴ Διδασκαλία διὰ τὴν γ'. καὶ δ'. τάξιν.
- 11) Γραμματικὴ καὶ Ὄρθογραφικὴ Διδασκαλία διὰ τὴν ε'. καὶ στ' τάξιν.
- 12) Φυτολογία γ'. καὶ δ'. τάξεως
- 13) Φυτολογία τεῦχος β'. διὰ τὴν ε'. καὶ στ'. τάξιν.
- 14) Ζωολογία » α'. » γ'. » δ'. »

ΞΗΡΟΥ ΤΡ.

- 15) Ἀριθμητικαὶ Ἀσκήσεις γ'. καὶ δ' τάξεως
- 16) » » ε'. καὶ στ'. τάξεως

ΒΟΥΛΓΑΡΗ Δ.

- 17) Ὄρνυτολογία.
- 18) Χημεία.

ΔΗΜΗΤΡΑΚΟΥ Δ.

- 19) Γεωγραφία τῆς Ἑλλάδος, κατὰ ταξείδια μετὰ εἰδικῶν ὑψομετρικοῦ χάρτον.
Ἰεωγραφία τῆς Ἀσίας, Ἀφρικῆς, Ἀμερικῆς, Ὠκεανίας, διὰ τὴν ε'. τάξιν. Δ. Πατσοπούλου.